

TOMÁŠOVO EVANGELIUM

Z koptštiny přeložil P. Pokorný

Jde o původní originál, který je základem a který je nejlépe přeložený.

S výkladem pana Antonína Mareše

Evangelium podle Tomáše

Je pravděpodobné, že tento název byl připojen, až když se tato sbírka začala šířit mezi křesťany, Byl zřejmě vytvořen podle Mk 1,1.

Původně bylo evangelium označením zvěsti o vzkříšení Ježíše /Ř 1,1; 1K 15,1/. Jako označení knihy nebylo v polovině druhého století, kdy Tomášovo evangelium asi vzniklo, ještě rozšířeno. Když se v druhé polovině druhého století začal tento termín prosazovat, jako označení knihy, myslel se tím spis zahrnující Ježíšova slova a jeho příběh. Jestliže tento název byl připojen ke gnostické sbírce Ježíšových výroků, měl zřejmě zvýšit její Prestiž v době rostoucí autority kanonických evangelií.

Vysvětlení k textu

Text v každém Výroku je zachován dle autora citované knihy, který ho ponechal ve shodě a koptským přepisem Tomášova evangelia. Slova, která v kapském přepisu byla poškozením textu nečitelná, uvedl P. Pokorný v lomených závorkách. V kulatých závorkách jsou doplněna slova, která byla pravděpodobně vynechána opisovačem. Tečky naznačují mezery, kde nebylo možno text rekonstruovat.

Výklad Antonína Mareše

Výklad Antonína Mareše je přidán na základě prací Davida R. Hawkinse, který jako velikán lidstva je právem považován za jednoho z nejvýše vtělených poslů Univerza od doby Ježíše Krista. Tento výklad je velmi vhodný pro zorientování se lidí dnešní doby v současné době. Je veden nejen v rovině, která hodnotí vzestup roviny vědomí člověka, ale i v rovině, která je charakteristická pro úroveň lidstva jako takového, tedy v rovině moudrosti. Pro důkladnější studium odkazují na stěžejní díla Davida R. Hawkinse (jsou zatím jen v angličtině), která byla probírána na přednáškách a na semináři pana Antonína Mareše (www.rozpravy.cz).

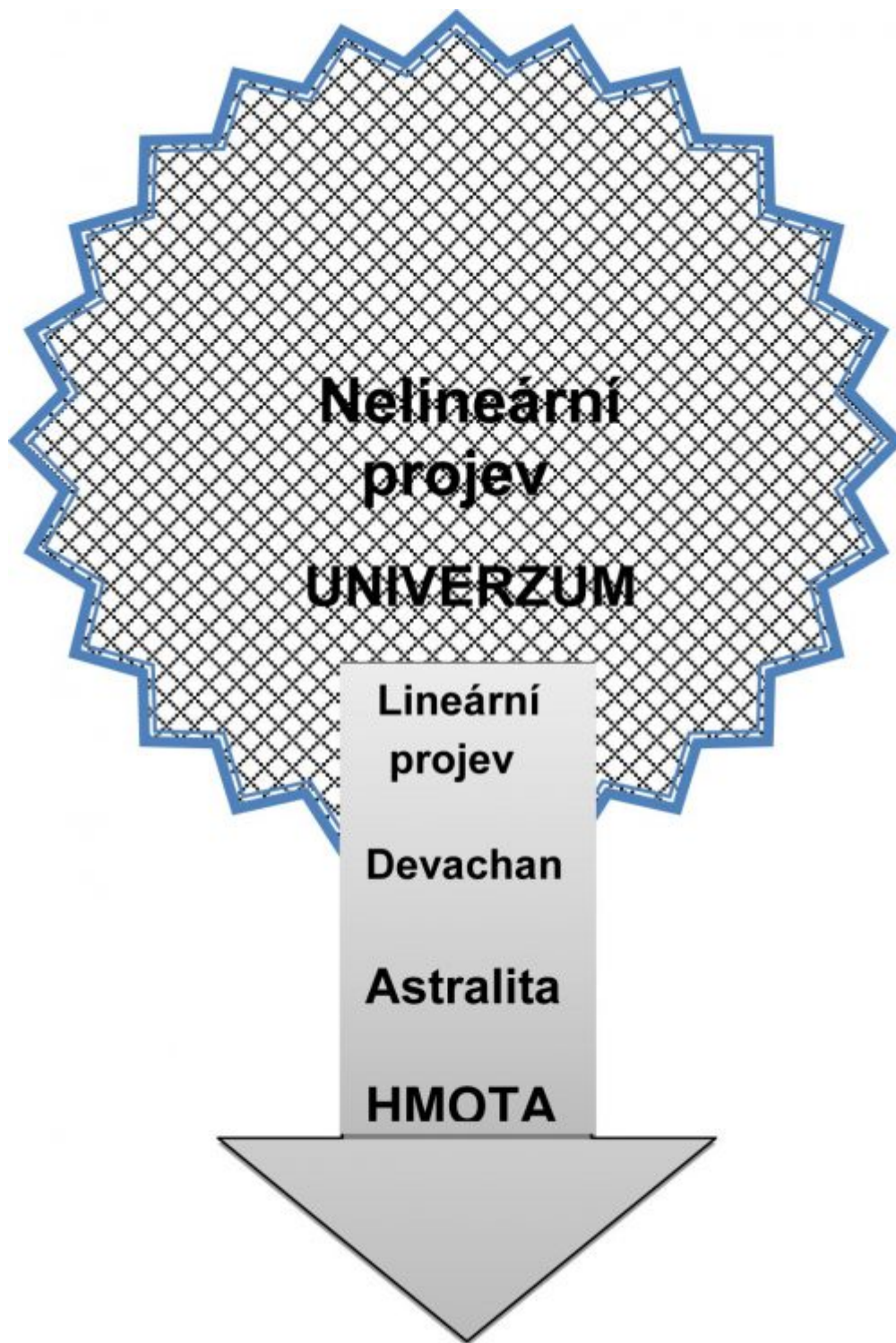
Výklad je směřován k původnímu, zde uvedenému textu, který je přeložen z koptštiny a nikoliv k textu, který byl přeložen později, a který sice odkazuje na Bibli, ale je z pozdějších, a hlavně nepřesných překladů. Čtenáře upozorňuji, že je nutné být obezřetný v tom, že ne každý, kdo mluví o Bohu, ho také má v srdci.

Pro lepší srozumitelnost jsem některé přeložené výrazy poupravil do současné spisovné češtiny.

MAPA VĚDOMÍ

Názor na Boha	Názor na život	Úroveň	Měřítko	Emoce	Proces
Já	Je	OSVÍCENÍ	700 až 1000	Nepopsatelné	Čisté vědomí
Veškerenstvo	Dokonalý	MÍR	600	Blaženost	Jasnost
Jediný	Úplný	RADOST	540	Klid	Proměna
Milující	Prospěšný	LÁSKA	500	Úcta	Zjevení
Moudrý	Smysluplný	ROZUM	400	Pochopení	Abstrakce
Milosrdný	Harmonický	PŘIJETÍ	350	Odpuštění	Transcendence
Inspirující	Nadějný	OCHOTA	310	Optimismus	Záměr
Umožňující	Uspokojivý	NEUTRALITA	250	Důvěra	Uvolnění

Dovolující	Přijatelný	ODVAHA	200	Potvrzení	Posílení
Lhostejný	Náročný	HRDÁ PÝCHA/ PÝCHA	175	Pohrdání	Nadutost
Pomstychtivý	Nepřátelský	HNĚV	150	Nenávist	Agrese
Odepírající	Přinášející zklamání	TOUHA	125	Žádostivost	Zotročení
Trestající	Děsivý	STRACH	100	Úzkost	Ústup
Přezíravý	Tragický	SMUTEK	75	Lítost	Malomyslnost
Odsuzující	Beznadějný	APATIE	50	Zoufalství	Vzdání se
Mstivý	Zlý	VINA	30	Obviňování	Zničení
Pohrdající	Bídny	STUD	20	Pokoření	Odstranění

CELÝ TEXT EVANGELIA

PROLOG:

Toto jsou tajné výroky, které pověděl živý Ježíš a které zapsal Didymos Juda Tomáš

1. A on řekl:

Kdo nalezne smysl těchto slov, neokusí smrti.

Antonín Mareš:

Nalézt smysl těchto slov může pouze ten, jehož Vědomí je spojeno či napojeno na Univerzum (tedy dle stup. Davida R. Hawkinse min. s úrovní 500)

2. Ježíš řekl:

Člověk, který hledá, ať nepřestává hledat, dokud nenajde. Když najde, bude otřesen, bude se divit a stane se pánem veškerenstva.

Antonín Mareš:

Hledající je ten, kdo je svou úrovní Vědomí na stavech, kdy se překlopil přes hodnotu 200 a tedy je tím, kdo se snaží pomáhat druhým a najít smysl svého života. Po dosažení hodnoty 500 ho začíná nalézat a při hodnotě Vědomí 600 ho pak nalézá. Je šokován tím, čím procházel a jak byl „slepý“ a nevidoucí. Hodnota Vědomí 600 je hodnotou, která osvobozuje z pout egoismu a dotyčný se stává pánem sám nad sebou.

3. Ježíš řekl:

Když vám ti, kteří vás vedou, říkají „Hle, království je v nebi“, pak vás tam předejdou ptáci. Kdyby vám říkali „Je v moři“, předejdou vás tam ryby. Ale království je ve vás a mimo vás. Když poznáte sebe, budete poznáni a uvědomíte si, že jste dětmi živého Boha, Když však sami sebe nepoznáte, ocitnete se v chudobě a sami budete ochuzeni.

Antonín Mareš:

Je tu poukázáno na to, že lineární svět, tedy svět, v němž žijeme, není světem, v němž bychom měli nalézt „království nebeské“, tedy, že se nejedná o náš skutečný svět, kterým je svět ducha. Tento svět je uvnitř nás samotných, neboť jsme Duchem a nikoliv tělem. V okamžiku prozření, tedy v okamžiku poznání skutečného stavu věci se stáváme plnohodnotnou bytostí, tedy „dětmi živého Boha“.

4. Ježíš řekl:

Starý muž, plný dnů, se bez váhání zeptá docela malého sedmidenního dítěte, kde je místo života a kde bude žít. Neboť mnozí první budou poslední a stanou se jedním jediným.

Antonín Mareš:

Malým dítětem je zde míněn nelineární princip Universa (symbolizuje se i Ježíškem), tedy to, co my označujeme za Duchovní a Boží svět, já pak za vlastní princip Univerza, a vědci za Chaos (příznačné označení od lidí co nevědí). Starým člověkem je míněn dosluhující princip Hmotného světa. Sedm dní je symbol evolučního tvoření, které je ale zároveň i stvořením (tvorbou).

5. Ježíš řekl:

Poznej co je před tvou tváří, a zjeví se ti to, co je ti skryto, Není totiž nic skrytého, co nebude zjeveno.

Antonín Mareš:

My nepoznáváme to, co je před námi, před naší tváří, protože EGO nám klamně zobrazuje vnější svět. Je to promítnutí jeho stavu věcí navenek. Proto si každý myslí, že tak, jak vidí svět, ho vidí správně. To je ale pouze jeho názor, který je povýšen na „fakt“ a má lživou podstatu. V okamžiku, kdy EGO bude zpracováno naším JÁ, se obraz promění. To co bylo skryto, tedy to, co jsme ve své nadutosti přehlíželi, bude „zjeveno“ a dáno do souvislostí a tím zazáří jako Pravda.

6. Jeho učedníci se ho ptali a řekli mu: Chceš, abychom se postili, a jakým způsobem se máme modlit? Budeme dávat almužny, a jaké jídlo budeme dodržovat?

Ježíš řekl: Nelžete a nedělejte to, co nenávidíte, neboť všechny ty věci jsou zjevné před tváří nebe. Nic totiž není utajeno, co by se neukázalo, a co je ukryto, nezůstane nezjeveno.

Antonín Mareš:

Učedníci a také lidé tohoto světa požadují přesné návody na to, jak se mají chovat, co mají dělat a jak mají jednat. Jenomže toto vše musí vycházet z nitra člověka jako jeho potřeba. Pokud člověk usiluje o Pravdu, pak nemůže lhát, protože je mu to protivné a nemůže konat jinak, nežli v dobru, protože je sám dobrem prodchnut. Všechny skutky a veškerá činnost všeho ve světě je pro lidi, kteří dosáhli na stupeň osvícení (600), zcela zjevná. Proto nemůže být nic skryto nebo utajeno.

7. Ježíš řekl:

Blažený je lev, kterého sní člověk, takže ten lev se stane člověkem; zavržený je však člověk, kterého sní lev, a lev se stane člověkem.

Antonín Mareš:

Člověk je dle logaritmické stupnice Davida R. Hawkinse na různých stupních svého vědomí. Od 20 do 200 je pod vlivem svého EGA a pravdu od lži nerozlišuje, byť by o tom byl stokrát přesvědčen. Je pod vlivem zvířecího principu (je sněden lvem). Člověk, který dosahuje a přesahuje hodnotu vědomí 200, je ve stavu, kdy tento zvířecí princip začíná krotit a mít pod kontrolou (sní lva).

8. A řekl, že člověk je podobný moudrému rybáři. Ten hodil svou síť do moře a vytáhl ji z moře plnou malých ryb. Mezi nimi našel ten moudrý

rybář velkou dobrou rybu. Vyhodil všechny malé ryby do moře a vybral bez váhání tu velkou rybu. Kdo má uši k slyšení, ať slyší!

Antonín Mareš:

To znamená moudrost, kterou je prodchnuto celé Stvoření, které je zároveň i Evolucí. Ještě nevyvinuté duše, které svou vládu předaly Egu je nutno chránit (20 – 200) a ne volat k odpovědnosti. Teprve ten, kdo dosáhne na hodnotu, která je hodnotou zasvěcení (velká ryba) je hoden transformace, tedy dalšího svého vývoje, kdy tělo postrádá smysl a jádro, tedy Duch se stává důležitým, což v tomto případě znamená smysl či určení toho výlovku.

9. Ježíš řekl: Hle, vyšel rozsévač, nabral do dlaně a rozhazoval. Některá zrna padla na cestu. Přišli ptáci a sezobali je. Jiná zrna padla na skálu a nezapustila kořeny dolu do země a nevyhnala klas. A zase jiná padla do trní, které semeno udusilo a červ je sežral. A nakonec zrna padla i na dobrou zemi a vydala dobrý plod. Přinesla šedesátinásobek a stovcetinásobek.

Antonín Mareš:

Tady je poukázáno na celkový vývoj lidstva a člověka v něm. Rozsévačem je míněn náš osud, tedy Karma, v kombinaci s naší Vůlí. Jsme to totiž my, kdo rozhoduje o opětné reinkarnaci v rámci daných podmínek. Pokud dotyčný je svéhlavý (materialisticky uvažující), pak není možný jeho vývoj a jeho vtělení je o ničem (zrno na cestu a ptáci je sezobnou). Pokud někdo je tvrdý a nelítostný (skála), pak se také nemá čeho zachytit a i jeho vývoj stagnuje (vedoucí korporací a bank, kde byste se marně dovolávali soucitu). Jiný ale naopak může být sobecký a má navenek jen „trny“. I on se nemůže řádně vyvíjet. Teprve ten, kdo je tím, kdo ostatním pomáhá a s nimi spolupracuje a rozvíjí vše kolem sebe, je tím, kdo je zde znázorněn jako zrno v úrodné půdě, protože ta půda je vlastně to, co je jeho činností. Teprve tento člověk dává „užitek“ a to mnohonásobný.

10. Ježíš řekl: Hodil jsem na svět oheň a udržuji je, dokud neshoří.

Antonín Mareš:

Tady je oheň přirovnán k tvůrčí síle Života, Evoluce a Vývoje jako takového.

11. Ježíš řekl: Toto nebe pomine, a pomine i to, které je nad ním. Mrtví neožijí a živí nebudou umírat. Ve dnech, kdy jste snědli to, co je mrtvé, udělali jste z toho živé. Co budete dělat, když byste byli ve světle? V den, kdy jste byli jedním, stali jste se dvěma. Když se stanete dvěma, co budete dělat?

Antonín Mareš:

Je tu poukázáno na celkovou strukturu Univerza. Toto nebe, tedy Astralita i nebe

nad ním, to znamená Myšlenkový svět (Devachan), je lineárního původu. To znamená, že má svůj začátek a proto bude mít i svůj konec. Teprve nelineární svět, který stojí mimo prostor a čas je bez počátku a tedy i bez konce. Tělo je mrtvé (je lineární). Duch, tedy my samotní jsme duchovní podstaty a proto jsme nelineární (věční). Ve Hmotě jsme prošli vývojem (snědli jsme to, co je mrtvé). V nelinearitě (v Duchovním světě) je vše ve všem a i část je tam celkem a celek částí. Přestože si zachováváme individualitu, tak jsme obsaženi ve všem a to je zároveň obsaženo i v nás jako takových. Tento stav je z hlediska současné úrovně lidského vědomí nepochopitelný. Je ale definitivně potvrzen všemi skutečnými zasvěcenci.

12. Učedníci řekli Ježíšovi: Víme, že od nás odejdeš. Kdo bude naším vůdcem? Ježíš jim řekl: Kamkoli přijdete, půjdete k Jakubovi Spravedlivému, kvůli němuž vzniklo nebe i země.

Antonín Mareš:

Tady je poukázáno na Vývoj (Evoluci) vědomí. Vývoj každého jednoho z nás směřuje k Osvícení. Proto ať jdou učedníci kamkoliv, vždy dojdou k tomu, že jejich Vědomí, tedy oni samotní, se dostanou na úroveň Poznání, které je charakterizováno stavem úrovně 600 a výše. Dostanou se tak k Pravdě s velkým P (Jakubovi Spravedlivému).

13. Ježíš řekl svým učedníkům: Srovnejte mne s někým a řekněte mi, komu jsem podoben. Šimon Petr mu řekl: Jsi Podoben spravedlivému andělovi. Matouš mu řekl: Jsi podoben filozofovi, moudrému člověku. Tomáš mu řekl: Mistře, má ústa nedovedou vyjádřit, komu jsi podoben. Ježíš řekl: Nejsem tvůj mistr, protože jsi pil z tryskajícího pramene, který jsem já sám odměřil, a opil ses. A vzal ho, poodešel a řekl mu tři slova. Když Tomáš přišel ke svým druhům, ptali se ho: Co ti to Ježíš řekl? Tomáš jim pověděl: Když vám řeknu jedno ze slov, která mi řekl, vezmete kameny a budete je na mě házet a z těch kamenů vyjde oheň a spálí vás.

Antonín Mareš:

Tady je vidět dvojí přístup. První je postoj Šimona a Matouše, kteří přirovnávají Ježíše k tomu co je jim známo z tohoto světa. Patří sem samozřejmě i anděl, kterého mnozí jasnovidní lidé byli schopni zahlédnout. Tomáš je ale na rozpacích. Uvědomuje si, že Ježíše nelze přirovnávat k něčemu, co je z lineárního světa (Hmota, Astralita, Myšlenkový svět), ale k něčemu, co je z nelineárního prostředí a co on nezná a proto mlčí. Ježíš mu tedy ukazuje to, co je z Duchovna. Symbol tři je symbolem Vývoje a proto „tři slova“. Duchovno a jeho děje nelze jen tak jednoduše přenést do našeho lineárního světa. Takže poslední věta znamená, že Hmotnost tomuto principu klade odpor a zároveň také to, že energie moci tohoto projevu z duchovna by mohla mít katastrofální důsledky v případě přímého použití.

14. Ježíš jim řekl: Když se postíte, zhřešíte, a když se modlíte, budete odsouzeni a když budete dávat almužny, způsobíte škodu svým duchům. Když půjdete do nějaké země a budete procházet tamějšími kraji, a přijmou vás, jezte, co vám předloží a uzdravujte jejich nemocné. Neboť to, co vchází do vašich úst, vás neposkvrní, ale to, vychází ven z vašich úst, to vás poskvrňuje.

Antonín Mareš:

Tady to chce, aby člověk trochu rozuměl skladbě Univerza. Tedy tomu, že v částech, které jsou pouhou součástí nelineárního projevu, je následná skladba (struktura). Hmotný svět (naš svět), Astrální svět (emoční svět) a Myšlenkový svět (svět příčin). Duchu nemůže ublížit nic, co přijme z Hmotného světa, ale může mu ublížit ve smyslu zkomplikování jeho vývoje to, co je ze světa příčin, tedy z Myšlenkového světa. Duchovní svět nepotřebuje slova (Myšlenkový svět), ale projevuje se způsobem svého bytí. Tedy svým projevem. Ježíš nezanechal písemné odkazy, ale svým žitím ukázal, kdo a co je.

15. Ježíš řekl: Když uvidíte toho, jenž není zrozen z ženy, pokloňte se až k zemi a tak mu vzdejte poctu. To je váš Otec.

Antonín Mareš:

Je tu poukázáno na Vývoj (Evoluci), která nás dovede až do našeho domova (duchovna) jako plnohodnotné členy. Teprve tam můžeme spatřit to, co je základem, tedy základní princip nelineárního projevu. To znamená toho, kdo se nenarodil z ženy, tedy to, co já nazývám Univerzem, vědci Chaosem a věřící Bohem.

16. Ježíš řekl: Lidé si asi myslí, že jsem přišel, abych na svět přinesl pokoj, a nevědí, že jsem přišel přinést na zemi rozdělení, oheň, meč i boj. Bude třeba pět lidí v jednom domě. Tři budou proti dvěma a dva proti třem. Otec proti synovi a syn proti otci. A předstoupí jako jediní.

Antonín Mareš:

Jde o to, že překonat úroveň 200, kdy člověk nerozlišuje Pravdu od Lži a to přesto, že je o tom skálopevně přesvědčen, přináší boj. Je to ale boj duševně-duchovní. Ten se navenek projevuje rozdílností myšlení a proto i jinými postoji a to dokonce i v oblasti blízkých přátel či příbuzných.

17. Ježíš řekl: Dám vám to, co žádné oko nevidělo, žádné ucho neslyšelo, čeho se žádná ruka nedotkla a co nevstoupilo na lidskou mysl.

Antonín Mareš:

Je tu poukázáno na to, že nelineární (duchovní) svět se vymyká jakémukoliv lidskému pochopení, natož popisu z hlediska dnešní úrovně lidského Vědomí. To co nás čeká je mimo jakoukoliv myslitelnou představivost prostě proto, že na to dosud nejsme Vývojem (Evolucí) dostatečně disponováni.

18. Učedníci řekli Ježíšovi: Pověz nám, jaký bude náš konec. Ježíš řekl: Odkryli jste počátek, že hledáte konec? Tam, kde je počátek, tam bude i konec. Blahoslavený, kdo bude stát na počátku; ten uvidí konec a neokusí smrti.

Antonín Mareš:

Je nasnadě, že současný člověk vlastně nestojí ani na počátku své cesty. Uvědomuje se v těle (hmotě) a nikoliv v Duši a už vůbec ne v Duchu, tedy v sobě samotném. V okamžiku, kdy prohlédne, tak se ocitne v Duchovním světě, tedy ve světě mimo prostor a čas, odkud vlastně i pochází. Teprve tam spatří i svůj počátek i završení své cesty. To je ale ještě dlouhá cesta, která povede přes mnohé eony věků a mnohá poučení, aby nakonec člověk zjistil, že vždy byl a zůstal s Bohem, kterého pro svou nevědomost jen nebyl schopen vnímat.

19. Ježíš řekl: Blahoslavený je ten, kdo byl dříve, než vznikl. Až se stanete mými učedníky a uslyšíte má slova, tyto kameny vám budou sloužit. V ráji totiž máte pět stromů, které se v létě ani v zimě nechvějí a jejichž listí neopadává. Kdo je pozná, neokusí smrti.

Antonín Mareš:

Zde mluví Ježíš k naší podstatě, tedy k nám osobně, tj. k našemu Duchu. Náš Duch (tedy my samotní) pochází z Nelinearity, tedy byl dávno před tím, nežli vznikl jako osobnost v člověku. Ten, kdo tomu porozumí (prožije to, tedy „uslyší“ ta slova), tomu pochopitelně bude vše sloužit (kameny) a dokonce se za něho postaví vše co je. Také porozumí tajemstvím Univerza, a protože porozumí i tomu, kým je (je Duchem), nemůže okusit smrt, protože je nesmrtelný. Byl, je a vždy bude, neboť jeho podstata je z nelineárního principu. Číslice pět je číslicí člověka, viz mé knihy, proto pět stromů.

20. Učedníci řekli Ježíšovi: Řekni nám, čemu se podobá království nebes. Řekl jim: Je podobné semeni hořčice, menšímu než ostatní semena, když ale padne na zem, která je obdělávána, vydá velký výhonek a stane se ochranou pro nebeské ptactvo.

Antonín Mareš:

Ježíš zde poukazuje na to, že náš základ, tedy Duchovní svět je nelineární a tedy, že je mimo prostor a čas. Znamená to, že z našeho pohledu (z linearity) jde o cosi, co je tak nepatrné, že to nestojí ani za zmínku, neboť to nemá rozměr (je to

mimo prostor) a přesto je to základem, z něhož vše povstává (lineární projev je podsystemem nelineárního) a může nabýt z našeho hlediska neuvěřitelné velikosti (důležitosti). Přirovnání k hořčičnému semeni, ze kterého vyroste „velký výhonek, který se stane ochranou pro nebeské ptactvo“ je příhodný.

21. Marie řekla Ježíšovi: Komu jsou podobni tvoji učedníci? Řekl: Jsou podobni malým dětem, které se usadily na poli, které jim nepatří. Když přijdou majitelé pole, řeknou: Dejte nám zpět naše pole. Ty děti se před nimi svléknou, aby jim je vrátily, aby jim daly jejich pole. – Proto vám říkám: Když se pán dozví, že přijde zloděj, bude bdít, dokud nepřijde a nenechá ho vniknout do svého domu, do svého království, aby mu nevzal jeho věci. Proto buďte na stráži před světem. Opásejte svá bedra velkou mocí, aby zloději nenašli cestu a nemohli k vám přijít; protože ta věc, které jdete vstříc, se stane. Kéž se mezi vámi objeví poučený muž. Když dozrál plod, přišel rychle, se srpem v ruce, a požal jej. Kdo má uši k slyšení, ať slyší!

Antonín Mareš:

Zde je poukázáno na to, že Hmotnost, ve které žijeme, není naše, je to „cizí pole“. My jsme duchovní podstaty a jsme pod vlivem Ega, tedy projevu, který je vlastní tomuto světu (hmotě). Až přijde majitel, tedy ten, kdo nás vyslal, co mu odpovíme? Budeme před ním nazí (tedy bezradní). Je nutno zesílit tak, aby naše Vědomí, tedy my samotní, jsme přebrali vládu nad děním (zůstaneme oblečení) a mohli jsme určovat průběh toho, co se má dít.

22. Ježíš viděl malé děti, co ještě pijí mléko. Řekl svým učedníkům: Tyto děti, co pijí mléko, jsou podobni těm, kteří vcházejí do království. Řekli mu: Když jsme dětmi, tak vejdemo do království? Ježíš jim řekl: Když uděláte dva jedním a když uděláte vnitřek jako vnějšek a vnějšek jako vnitřek a to, co je nahoře, jako to, co je dole, a když uděláte to, co je mužské, a to, co je ženské, jedním jediným, aby mužské nebyla mužským a ženské ženským; když uděláte oči místo oka a ruku místo svých rukou a nohu místo nohou, obraz místo obrazů – tehdy vejdete do /království/.

Antonín Mareš:

Tady jde opět o to samé, co zde již bylo řečeno. Jde o to, že základem je nelinearita a tato Realita nelinearity je to, co se zde v Hmotnosti jeví jako nesmysl, protože lineární projev (hmota) má své zákony. V nelinearitě je vše v jednom a i část je tu celkem a celek částí, a to přesto, že neztrácejí nic ze své jedinečnosti. Vše je tam komplexní a vše je ve všem. Tyto stavy lze zažít a porozumět jim jen ve vysokých stavech osvícení, kterým obvykle procházejí zasvěcenci.

23. Ježíš řekl: Vyvolím vás jednoho z tisíce a dva z deseti tisíc a budou stát jako jeden jediný.

Antonín Mareš:

Každý, kdo jednou projde zasvěcením, se stane nehnutečným ve svých postojích. Bude jako skála a bude oporou tomu, co lze nazvat Pravdou s velkým P. To je to co je zde v současnosti vlastně neznámým pojmem a lidé si Pravdu pletou s tím, co lze nazvat pouze pravdivou informací. Netuší tak, o co vlastně jde. Stejně je to i s Láskou, která je pouze dáváním. Lidé si jí pletou s emočním stavem, který má protihodnotu v žárlivosti a nenávisti. Skutečná láska je cit, který je čistý a tyto lidské vlastnosti nemá.

24. Jeho učedníci řekli: Pouč nás o místě, kde jsi, protože je pro nás nutné, abychom je hledali. Řekl jim: Kdo má uši k slyšení, ať slyší: Uvnitř člověka světla je světlo a on svítí celému světu. Když nesvítí, je tma.

Antonín Mareš:

Je zde poukázáno na to, že jsme duchovní podstaty, tedy, že to čím jsme tvořeni, je Duch (světlo). Pokud se člověk nechá zastupovat svým Egem (tedy toto světlo nesvítí) je nejenom „tma“ uvnitř něho, ale i tuto tmou „vidí“ všude kolem sebe, tedy není schopen vnímat svět takový, jaký skutečně je.

25. Ježíš řekl: Miluj svého bratra jako svou duši, střež ho jako zřítečníci svého oka.

Antonín Mareš:

Protože na rovině duchovna jsme všichni propojeni a tvoříme jednotu, přestože neztrácíme svou individualitu, tak vlastně je nejenom naší povinností „chránit svého bratra (bližního)“, ale je to vlastně i nezbytností.

26. Ježíš řekl: Třísku v oku svého bratra vidíš, ale trám ve svém oku nevidíš. Když odstraníš trám ze svého oka, tehdy prohlédneš, abys odstranil třísku z oka svého bratra.

Antonín Mareš:

Zde je jasně poukázáno na rozhraní ve Vědomí, kdy vládne Ego a kdy začíná být toto Ego ovládáno. Toto rozhraní je na logaritmické stupnici Davida R. Hawkinse označeno hodnotou 200. Pod vládou Ega je člověk neschopný vidět objektivně svět a vše vnímá jen vztaženo k sobě a proto se domnívá, že mu celý svět ubližuje a on jediný zná řešení. Pokud tuto hranici překročí (odstraní břevno ze svého oka), pak je teprve schopen věci začít objektivněji nahlížet a řešit.

27. Ježíš řekl: Když se nebudete postit světu, nenaleznete království. Když neuděláte sobotu sobotou, neuvidíte Otce.

Antonín Mareš:

Pokud se neodvrátíme od věcí tohoto světa a nezohledníme to, čím jsme aspoň jednou za týden, pak nemůžeme očekávat, že se z pout Hmotnosti vyprostíme. Ježíš mluví o sobotě proto, že ta byla dnem svátečním. Neděle byla jako svátek ustanovena až mnohem později a to proto, že Křesťanství se chtělo odlišit od Židovství aspoň tím, že změní den sváteční.

28. Ježíš řekl: Stál jsem uprostřed světa a zjevil jsem se jim v těle a našel jsem všechny opilé; nenašel jsem mezi nimi jediného žíznivého a moje duše pocítila bolest nad lidskými syny, že jsou slepí ve svém srdci a nevidí, že přišli na svět prázdní (a) hledají zase, jak by prázdní vyšli ze světa. Ale teď jsou opilí. Až setřesou své víno, budou činit pokání.

Antonín Mareš:

Každý zasvěcenec ví, že lidé kolem něho jsou ve stavu, jakoby spali. Jsou těmi, kdo jsou pod vlivem svého Ega, a tudíž nejsou schopni vidět objektivně svět a to přesto, že se to domnívají. Jsou jakoby opilí. Jsou opilí, protože se domnívají, že základem je moc vyjádřená silou v ovládní druhých lidí a také vlastní bohatství. Nechápu, že to všechno je jenom mámení tohoto světa. Že to všechno jsou jenom preludy tohoto světa. Že to všechno jsou jenom neskutečné, mámivé hodnoty nemající žádný význam z hlediska člověka a jeho vývoje, respektive jeho celkového žití. Proto Ježíš, jako největší zasvěcenec, který dosahoval hodnoty 1000 na stupnici doktora Hawkinse, konstatuje jejich zaostalost právě tím, že poukazuje na jejich stav, který popisuje jako opilost.

29. Ježíš řekl: Když tělo vzniklo kvůli duchu, je to zázrak, Jestliže však duch vznikl kvůli tělu, je to zázrak nad /zázraky/. Já se ale divím, jak toto veliké bohatství se usídlilo v takové chudobě.

Antonín Mareš:

Tady je dobré tomu dobře porozumět. Ježíš poukazuje na skutečnost, že hmota, tedy vesmír, vznikl proto, aby se mohl dále vyvíjet. Konstatuje, že je to dobré.

30. Ježíš řekl: Kde jsou tři bohové, jsou to bohové. Kde jsou dva nebo jeden, jsem s ním já.

Antonín Mareš:

Zde slovo bohové je použito ve smyslu zasvěcenci. Takže naši mluvou. Tam kde jsou tři zasvěcenci, je již přítomen Duchovní svět, neboť tito tři lidé tento Duchovní

svět mezi sebou již vytvářejí. Pokud jsou jen dva nebo dokonce jeden, tak tento Duchovní svět není ještě plnohodnotný a je nutné, aby z vyšších míst tedy z Duchovna mu byli duchovní bytosti nápomocny k tomu, aby se vytvořil.

31. Ježíš řekl: Žádný prorok není přijímán ve své vesnici; žádný lékař neléčí ty, kteří ho znají.

Antonín Mareš:

Toto rčení známe i v naší době a zní: Doma není nikdo prorokem. Je to proto, že lidé se domnívají, že dotyčného znají velmi dobře a přitom jsou obeznámeni pouze s jeho vnějškem, nikoli jeho vnitřním stavem. Tím dochází k paradoxu, že ho vlastně de facto vůbec neznají a domnívají se, že je takový jak ho oni vidí. Že tento pohled je chybný, nenahlíží. Lidé, kteří nežijí v dané oblasti, se ale o dotyčném doslechli především proto, že slyšeli o jeho myšlenkách. Proto ho vnější svět a přijímá daleko objektivněji než jeho vlastní lidé.

32. Ježíš řekl: Město je postavené na vysoké hoře a je opevněné, nemůže padnout ani nemůže být ukryto.

Antonín Mareš:

Zde je poukázáno na to, že Pravda jako taková nemůže být skrytá a ukrytá, ale je zcela zjevná a to každému a ve všech směrech. Jen slepý jí nevidí.

33. Ježíš řekl: Co uslyšíš jedním uchem – i jiným uchem, vyhlašujte to z vašich střech. Nikdo totiž nerozsvěcuje lampu a neklade ji pod nádobu, ani ji neklade na skryté místo, ale klade ji na svícen, aby všichni, kdo vcházejí dovnitř a všichni, kdo vycházejí ven, viděli její světlo.

Antonín Mareš:

Je zde poukázáno na to, že Pravdu je nutno hlásit a šířit. Pravdu nelze mít jen sám pro sebe a domnívat se, že když já vím tak to už stačí. Jenom ten kdo skutečně ví skutečnou Pravdu, tuto Pravdu bude i šířit, protože je to z podstaty této Pravdy nutnost. Ten kdo tak nečiní, je tím, kdo si touto Pravdu není jistý a tudíž je to člověk žijící ve lži. Pravdu je nutno nejenom šířit ale vždy a za všech okolností obhajovat, a nedopustit, aby jí kdokoliv prznil a znevažoval. Jen tak je Pravda Pravdou.

34. Ježíš řekl: Když slepý povede slepého, spadnou oba do jámy.

Antonín Mareš:

Tak to snad nepotřebuje ani výkladu. Lidé, kteří neznají a nerozumějí Pravdě, ji nemůžu ani vykládat a učit druhé. Pseudo vykladačů a rádoby zasvěcenců je všude kolem nás plno. Jsou to ale lidé, kteří jsou pod vlivem Ega, a jsou de facto

nevědomí a slepí.

35. Ježíš řekl: Není možné, aby někdo vešel do domu silného a vzal jej násilím, ledažebly mu svázal ruce. Tehdy jeho dům zprevrací.

Antonín Mareš:

Tady je poukázáno na skutečnost, že jen ten, kdo má svázané ruce, je tím, koho lze zmanipulovat (hypotéky, půjčky, závazky). Čistý člověk a člověk žijící v pravdě je člověkem, který je duševně a duchovně silný a nelze s ním hnout.

36. Ježíš řekl: Nestarejte se od rána do večera a od večera do rána o to, co si vezmete na sebe.

Antonín Mareš:

Opět je tu poukázáno na to, že není důležité to, co máme vnějškově na sobě, ale na to, co máme uvnitř v sobě. Ne vnější oděv, ale vnitřní stav toho každého jednoho z nás je rozhodující, a podle tohoto jeho vnitřního stavu bude tento člověk posuzován. Klam tohoto světa spočívá v tom, že tuto skutečnou hodnotu člověka nevidí a zaměňuje jí za pozlátko.

37. Jeho učedníci řekli: Kdy se nám ukážeš a kdy tě uvidíme? Ježíš řekl: Až se svléknete bez studu a vezmete své šaty a položíte si je pod nohy jako úplně malé děti a pošlapete je. Tehdy /uvidíte/ Syna Živého a nebudete mít strach.

Antonín Mareš:

Opět je tu poukázáno na to, že vnější svět je něčím nepodstatným. Až „svléknete své šaty a pošlapete je“ neznamená nic jiného, nežli to, že jeho učedníci musí ve svém vědomí dosáhnout úroveň Duchovního světa. Tato úroveň začíná na úrovni 500 ale skutečné rozvinutí je až od úrovně 600 a výše. Tam teprve mohou nahlédnout do stavu duchovního světa, a tedy tam tedy mohou nalézt Ježíše.

38. Ježíš řekl: Častokrát jste toužili slyšet tato slova, která vám říkám, a není nikdo jiný, od koho byste je slyšeli. Přijdou dny, kdy mě budete hledat, (a) nenajdete mě.

Antonín Mareš:

Ježíš tady zdůrazňuje skutečnost, že lidé si dlouho přáli jeho inkarnaci na zemi. Přesto když přišel, tak ho mnozí nepoznali. Přijde ale doba, kdy ho budou hledat a nebudou ho nalézat, protože jejich vědomí bude stále ještě na nízké úrovni, ale on na zemi už přítomen nebude. 2. příchod Ježíše je pochopitelně nesmysl, pokud je chápán tak, že by měl přijít na Zemi. Ježíš nás očekává, ale jsme to my, kdo mu musíme vyjít vstříc. Jeho poselství na zemi zaznělo. Je na nás, abychom mu

porozuměli, a dokázali jeho pomocí uskutečnit to, co je zapotřebí. Tedy vzestup svého Vědomí tak, abychom se s tímto Ježíšem mohli opět potkat, respektive setkat.

39. Ježíš řekl: Farizeové a zákoníci přijali klíče poznání, skryli je, nevešli dovnitř, a ty, kteří chtějí dovnitř vejít, nenechali. Vy ale buďte obezřetní jako hadi a bezelstní jako holubice.

Antonín Mareš:

V době Ježíšově farizeové a zákoníci nebyli schopni nic doplnit do Mojžíšova zákona, protože sami mu nerozuměli a neovládali ho. Proto v době zatčení Ježíše, a jeho předvedení před Veleradu, vše skončilo fiaskem. Ježíš totiž před Veleradou mlčel. Byl si vědom toho, že k lidem, kteří jsou nevědomí, nemá smysl vůbec ani promlouvat.

No a dnešní doba?

Dnešní doba je stejná a to přesto, že od té doby uplynulo již dva tisíce let. Farizeové ve smyslu duchovna se etablovali do dnešních kněží, kteří odkazu Ježíše pochopitelně nerozumí, a to ani náhodou. Užívají si v majetku a moci a na prostý Ježíšův život ani nepomyslí, natož na to, aby žili příkladně a duchovně. O dnešních zákonících, kterými by měli být poslanci, ani nemluvě. Poslanci zákonům pochopitelně také nerozumí a jsou tam jenom kvůli tomu, aby mechanicky zvedali ruku v případě, že jim to jejich strana přikáže. O tom, že by to měli být oni, kdo by tyto zákony měli tvořit ve smyslu moudrosti, si mohou nechat tak leda zdát.

Duchovní člověk ale musí být tím, kdo tyto překážky překonává. Musí porozumět jak duchovním zákonům, tak i zákonům lidským, které musí nejenom žít, ale i naplnit. Toto vše je možné teprve tehdy, až tento člověk dosáhne úrovně minimálně 500 a výše, aby byl schopen těmto požadavkům dostát. A nejenom to. On musí těm, kteří tyto předpoklady nedosahují, ukazovat cestu a rozkrývat nesmyslnost současného politického a náboženského systému. Musí ukázat moudrost, rozšafnost a také to, co bychom nazvali vlídností a vstřícností k lidem.

40. Ježíš řekl: Jeden vinný keř byl zasazen mimo Otce, a protože nebyl upevněn, bude vyvrácen z kořenů a zahyne.

Antonín Mareš:

Zde Ježíš poukazuje na skutečnost, že i v tom případě, kdy se nedobrým lidem daří vytvářet jisté věci, které mohou směřovat k ovládnutí jiných a ke zlu, je to jenom dočasná situace. Jeho slovy. „keř bude vyvrácen“. Je nutno si uvědomit že Univerzum je postaveno tak, že může i veškeré chyby, které by se díky lidem v něm mohly vyskytnout, obrátit ve svůj prospěch a tím se nakonec ukáže toto dění jako prospěšné a vytvoří ještě úžasnější skutečnost a jsoucnost nežli kdyby se jednalo o klasický vývoj bez chyb. Tento systém Nelinearity, tedy Univerzum (Vesmír) Duchovních světů a Božích světů, nahoru k Bohu, to umožňuje.

41. Ježíš řekl: Tomu, kdo má něco ve své ruce, bude dáno, a kdo nemá, i to málo, co má, mu bude odňato.

Antonín Mareš:

Ten kdo má „něco v rukou“ v tomto případě znamená, že něco dosáhl (dosáhl pokroku v poznání). Zároveň to znamená to, že dosáhl určitého vzestupu ve svém Vědomí, tedy že jeho výše Vědomí, neboli jeho úroveň, dosáhla už jisté hodnoty. Jde o hodnoty získané v průběhu tohoto života. Ten kdo lenošil, nebo se pokoušel získat pouze majetek či postavení, tak ten spláče nad výdělkem. Bude mu to všechno vzato, co tímto způsobem získal, protože na „druhou stranu“ si může přinést pouze hodnoty duchovního rázu.

42. Ježíš řekl: Buďte kolemjdoucími.

Antonín Mareš:

Kolemjdoucí je ten, kdo nelpí na věcech, tedy ten, kdo jimi není svázán a může s nimi normálně manipulovat. Dobrý hospodář na majetku neulpívá a umí s ním i dobře zacházet a hospodařit. Naproti tomu lakomec není schopen vůbec jakéhokoliv smysluplného zacházení s majetkem, protože na něm lpí a není schopen s ním normálně hospodařit. Lakomci ale nevysvětlíte, že na majetku lpí. Není to schopen pochopit, pro svou nízkou úroveň Vědomí. Teprve skutečný hospodář ví, co to je normálně hospodařit nebo být lakomý.

Zde v Tomášově evangeliu je to obsaženo proto, aby bylo poukázáno na nesmyslnost lidského počínání ve smyslu hromadění majetku, různých postavení a jiných privilegií, které poskytuje Hmotnost, protože to vše nakonec bude odloženo při přechodu na „druhou stranu“ a lidem kteří takto jednali, zůstanou pouze prázdné ruce. Navíc tímto jednáním si vytvořili pouze předpoklady pro další zátěž, která může jejich Karmu ještě více zatížit.

43. Jeho učedníci mu řekli: Kdo jsi ty, že nám tohle říkáš? Ježíš řekl: Z toho, co vám říkám, nerozumíte, kdo jsem; jste jako židé, protože oni milují strom – nenávidí jeho plod, a milují plod – nenávidí strom.

Antonín Mareš:

Ten kdo nemá dostatečně vyvinuté Vědomí, není schopen pochopit skutečnost v celé její komplexnosti. Proto se učedníci Ježíše dotazují, a on jim odpovídá. Jste jako ti, kteří se domnívají, že něčemu rozumí, ale rozumí pouze části. Buď rozumíte té, nebo oné části, ale celku jako takovému nerozumíte.

Tady může docházet mnohdy k nedorozumění.

Dnešní doba je povrchní dobou a proto i zde může docházet k tomu, že mnozí lidé se domnívají, že něčemu rozumí, ale ve skutečnosti přijali pouze informaci, o které se domnívají, že vystihuje danou skutečnost. Pravdou ale je, že teprve prožitím

dané věci, lidé skutečně pochopí a porozumí tomu, co to je, nebo o co jde. To v dnešní době je velice vzácné. Proto v dnešní uspěchané době to vypadá tak, že lidé jsou na tom ještě hůře, nežli v době Ježíšově.

44. Ježíš řekl: Kdo se rouhá Otci, bude mu odpuštěno, a kdo se rouhá Synu, bude mu odpuštěno, a kdo se rouhá Duchu Svatému, nebude mu odpuštěno na zemi ani na nebi.

Antonín Mareš:

K tomu, aby se tomuto bodu dalo porozumět, si musíme uvědomit jednu základní věc. Tou věcí je nové paradigma, které je platné od roku 1992. To říká následné. Základem je vědomá informace, která tvoří energii a ta posléze hmotu. To že energie a hmota jsou zaměnitelné, víme už delší dobu. To že základem není tato energie, ale vědomá informace je ve vědecké branži známo od uvedeného data jako nové paradigma.

Tím definitivně padlo to, čemu se kdysi říkalo materialismus. To že to v našem státě stále přežívá, je velkou ostudou a obžalobou našich hlavních čelních představitelů vědy.

Takže po této průpravě se nyní podíváme na toto učení Tomášova evangelia. Bůh otec je zde chápán jako základ, tedy jako ona vědomá informace. Jde o nelineární projev. Syn je zde chápán jako to, co je výsledkem celé činnosti. Tedy v tomto případě je to výsledek ve hmotě. Duch svatý jako takový, je tedy ona činnost, která vede k vytvoření již známé skutečnosti, která se pak reprezentuje jako výsledek ve hmotě. Takže když to shrneme.

Vědomou informací člověk ovlivnit nemůže, ať s ní souhlasí nebo nesouhlasí, ať je pro nebo ji zlořečí. To samé je s výsledkem. Ani ten nemůže ovlivnit. To co může ale ovlivnit, aspoň částečně je ona činnost při které tento výsledek vzniká tím, že v této činnosti přidá svou vlastní činnost, která působí nevhodně (negativně). Tento nový a tedy nechtěný stav je ale nutno vyřešit a proto ho nelze jen tak jednoduše odpustit. Řešit se musí přes Karmu. Ať už okamžitě nebo zprostředkovaně. Ať tak či onak, je to problém, který Univerzum musí řešit. Proto je zde poukázáno na to, aby lidé proti tomuto principu nehřešili a dbali na čistotu svého jednání a své činnosti.

45. Ježíš řekl: Nesbírají se hrozny z trnovníku, ani se nesklízejí fíky z bodláku, nedávají totiž plod. /Dobry/ člověk přináší dobro ze svého pokladu, špatný/ člověk přináší špatné ze špatného pokladu, který je v jeho srdci, a tak říká špatné věci, protože z plnosti srdce vynáší špatné věci.

Antonín Mareš:

Zde je poukázáno na to, že jen dobrý člověk koná dobro, špatný člověk pak zlo. Protože ze svého srdce může vynášet pouze to, co je v něm jako základ. Zde je

nutno se opět podívat na úroveň Vědomí daného člověka. Pokud tento člověk bude pod úrovní 200 a pochopitelně i na nižších hodnotách, tak je tu velké nebezpečí v tom smyslu, že tento člověk bude konat zlo, protože pravdu a lež nerozlišuje. A to přesto, že se to může domnívat. Teprve člověk nad úrovní Vědomí 200, je člověkem, který začíná chápat podstatný rozdíl mezi pravdou a lži a snaží se, jak jen může, být prospěšný ostatním. Že to mnohdy dělá chybně a špatně ponechme teď stranou. Teprve člověk na úrovni 500 je člověkem, který už dokáže zhodnotit i dopad této své činnosti.

46. Ježíš řekl: Od Adama až po Jana Křtitele není mezi těmi, kdo se zrodili z ženy, větší než Jan Křtitel, takže jeho oči nezajdou. Ale řekl jsem: Kdo z vás se stane malým, ten pozná království a vyvýší se nad Jana.

Antonín Mareš:

Jde o celkový vývoj. Od počátku k Ježíši je stav, kdy lidé stále víc a víc vnikají do Hmotnosti. Ježíš pak představuje obrat v tomto vývoji a umožňuje lidem vyjít nahoru. Přesto i v dobách kdy lidé sestupovali do Hmotnosti, bylo možné najít cestu, která vedla vzhůru. To proto, že něco jiného je lidský vývoj jako celek a něco jiného je vývoj člověka jako individua. Tak je tomu i dnes, kdy sice jako lidstvo kráčíme vzhůru, ale mnozí z nás ve své nevědomosti zabředávají stále víc a víc do hmoty. Být malý v tomto kontextu znamená být skromný. Ten, kdo pozná krásu Univerza (Duchovních světů), nemůže být nikým jiným, nežli tím, kdo ve skromnosti (je malým) se snaží být spoluúčastněn na tomto úžasném díle.

47. Ježíš řekl: Není možné, aby člověk sedl na dva koně a napínal dva luky. A není možné, aby čeledín sloužil dvěma pánům, jinak bude jednoho ctít a toho druhého urážet. Člověk, který pije staré víno, netouží v tu chvíli po mladém. A mladé víno se nedává do starých měchů, aby nepraskly; a nedává se staré víno do nového měchu, aby jej nezničilo. Nepřišívá se stará záplata na nové šaty, protože tak vznikne díra.

Antonín Mareš:

Zde se poukazuje na to, že není možné být zároveň dobrým i zlým. Tento výklad je tak jasný, že nepotřebuje žádné další komentáře.

48. Ježíš řekl: Když dva spolu uzavřou mír v tomto jediném domě, řeknou hoře: „Přenes se jinam „, a ona se přenesese.

Antonín Mareš:

Tady to chce trochu vysvětlení. Uzavřít mír v jednom domě znamená, že ti kteří spolu tento „mír“ uzavírají, jsou těmi, kdo nahlíží již Duchovno. Neboť jeden dům

znamená to samé jako vše ve všem a vše v jednom (nelineární projev). Tací lidé nejsou schopni žít jinak nežli žít v Pravdě. Tedy uzavřeli mír v „jednom domě“. Tito lidé pochopitelně ovládají i tajemství hmoty a proto jsou schopni toho, co nám ostatním lidem připadá nemožné (pohnout horou).

49. Ježíš řekl: Blahoslavení, kdo jsou samojediní a vyvolení, protože najdete království, z něhož jste, a opět tam vejdete.

Antonín Mareš:

Tento výklad poukazuje na to, že ti, kteří dosáhli vysokého stavu Vědomí respektive úrovně Vědomí, jsou těmi, kteří se vlastně do tohoto nebeského království navracejí. Znovu zdůrazňuji, že stav úrovně Vědomí, který představuje hodnotu 600 a vyšší je stavem, který již umožňuje nahlížení do vyšších stavů Univerza, tedy do stavů, které tady označujeme jako stavy Duchovní.

50. Ježíš řekl: Když vám řeknou: „Odkud jste?“, řekněte jim: „Vyšli jsme ze světla, z místa, kde světlo vzniklo samo ze sebe. Vy/vstalo/ a zjevilo se v jejich obraze.“ Když vám řeknou: „Kdo jste?“, řekněte: „Jsme jeho synové, jsme vyvolení Živého Otce.“ Když by se vás zeptali: „Co je ve vás znamením vašeho Otce?“, řekněte jim, že je to pohyb a klid.

Antonín Mareš:

Zde je evidentní odkaz na duchovní svět. Ježíš říká: Pokud se Vás zeptají, odkud jste přišli, řekněte jim, že ze světla. A pokud se vás zeptají, kdo jste, tak jim řekněte, že jste synové Živého Otce. To všechno je důkaz toho, že mluví o Duchovní rovině Universa. I další dotaz který by mohli lidé na apoštoly mít a sice, co je ve vás znamením Vašeho otce, tak Ježíš odpovídá. Řekněte jim, že je to pohyb a klid.

Toto tvrzení je totiž velmi významné.

Co znamená?

Je jasné, že poukazuje na vlastnosti Duchovního světa v tom smyslu, že pohyb a klid jsou dvě stránky téže mince. Je to stejné jako když prohlásím, že evoluce a stvoření jsou jedno a totéž. Oč vlastně běží. Pro mnohé lidi bude asi překvapením to, co tady teď řeknu. Bohužel proto, že naše země se dostala do velmi zaostalého stavu a nejnovější věci, události a poznatky se na našich vysokých školách nevyučují a proto lidé zůstávají v nevědomosti.

Je tomu více než sto let, kdy byla vytvořena teorie relativity. Je tomu necelých 100 let, kdy byla vytvořena kvantová teorie. Obě dvě teorie jsou něčím zvláštní. Mluví totiž o tom, že neexistuje prostor a čas ale časoprostor. Abychom si ujasnili, o co jde. Nejedná se o sloučení dvou slov ale o slovo jediné.

Čas, je totiž jenom forma prostoru, kterou my při naší úrovni vědomí nejsme schopni chápat zcela a proto ji chápeme jenom určitým způsobem (tedy v jednom rozměru). Pokud si ale uvědomíme, že čas je vlastně prostor tak pochopíme, že jakýkoliv pohyb je vlastně také pouze námi myšlený stav věcí. Víím, že to pro mnohé bude velké překvapení, ale fyzikové už to berou jako normu. Proto ta poslední věta zní tak jak zní. V Duchovnu totiž náš pohyb jako takový neexistuje. V Duchovnu totiž čas tak, jak my ho chápeme, rovněž neexistuje. Je snad Duchovno statické a neměnné? Nikoliv vážení přátelé. Jedná se o stav pro nás lidi a pro naše Vědomí, tedy pro úroveň našeho lidského Vědomí, poněkud nepochopitelný. O to je ale nádhernější, krásnější a jasnější. Buďte ujištění, že něco takového jako čas tam také existuje. Protože kdyby tomu tak nebylo, tak to, co my tady jako čas máme, by z tohoto Duchovna nikdy nemohlo vzniknout. Náš svět je jen podmnožinou tohoto Duchovního světa, který ho vytvořil.

51. Jeho učedníci mu řekli: Kdy nastane odpočinutí (vzkříšení) mrtvých, a kdy přijde nový svět? Řekl jim: To, co čekáte, již přišlo, ale vy to nepoznáváte.

Antonín Mareš:

Pro pochopení toho, co Ježíš odpovídá apoštolům, je nutné si uvědomit, jak je náš systém Univerza uspořádán. V nejhlubší části tedy, v části, která má nejnižší vibrace, je Hmota a nad ní je Astrální planina nad kterou se nachází Myšlenkový svět na Východě zvaný Devachan. Přestože mluvím o tom, že se Astralita a Myšlenkový svět nachází nad Hmotou, je to míněno pouze ve smyslu vibračním. Co do prostoru, jsou tyto světy zde. Je zde jak astrální tak i myšlenkový potenciál, který my lidé používáme. Všichni lidé používají emoce a všichni lidé používají myšlení. Protože ale žijeme v tělech, která nás oddělují od uvedených světů, tak z nich zažíváme pouze vjemy, které nám toto tělo umožní přijmout. To znamená již zmíněné emoce a myšlenky. Teprve po odložení těla začneme Astralitu vnímat přímo a nikoliv zprostředkovaně a tak teprve poté jí můžeme zažít jako Očistec, nebo úžasnou oblast plnou pochopení a krásy. To samé se děje následně po odložení hrubého duševního obalu (duše) a vstupu do Myšlenkového světa. Protože jsme ve stavu, kdy máme emoce zpracovat a dostat pod kontrolu, tak s nimi manipulujeme daleko výrazněji, nežli s myšlenkami, které pocházejí z Myšlenkového světa.

Teprve po odložení našeho hmotného těla budeme tyto emoce prožívat přímo, protože je přímo budeme zažívat. Tento astrální svět, v němž se ale i dnes nacházíme, je ale zde. Jen my to nejsme zcela schopni chápat. Důkazem tohoto našeho nepochopení jsou různé fantasmagorie ve smyslu sestoupení Nového světa nebo Páté dimenze nebo dokonce snad i 50 dimenze. Pochopitelně nic takového se nestane, protože je to tady všechno už dávno hotové. Dokonce i nelineární svět je tady přítomen a je vším tím prostoupen a to proto, že on tvoří základ, z něhož tento lineární svět, potažmo my sami jsme vytvořeni. Toto vše začne být zcela jasné lidem, jejichž hodnota Vědomí se dostane na úroveň 600 a výše. Proto Ježíš mluví tak jak mluví.

52. Jeho učedníci mu řekli: Dvacet čtyři proroků mluvilo v Izraeli a

všichni mluvili v tobě. Řekl jim: Pominuli jste živého a mluvili o mrtvých.

Antonín Mareš:

Tento úsek je nutno správně chápat. Tady je zdůrazněno, že Proroci jsou těmi, kteří se ozývají i v tom co říká Ježíš, tedy v jeho myšlenkách. Ježíš odpovídá v tom smyslu, že říká apoštolům, že mluví o těch, kteří už pominuli a nemluví o tom, co je v současné době živé, tedy o myšlenkách které on formuluje a dává jim sílu. Tím naplňuje tyto odkazy svým potenciálem, který jim dává hlubší smysl.

53. Jeho učedníci mu řekli: Prospívá obřízka nebo ne? On odpověděl: Pokud by prospívala, jejich Otec by je z jejich matek plodil obřezané. Ale pravá obřízka z Ducha přináší plný užitek.

Antonín Mareš:

Mužská obřízka je typickým znakem Židů. Používají jí nejenom Židé, ale i další národy žijící v této oblasti, respektive v poušti. Jedná se o to, že tato obřízka znemožňuje záněty na pohlaví, které jsou velmi bolestivé a v horku tamější oblasti by byly velmi časté, pokud by tato obřízka neexistovala. U Evropanů se tento systém nerozvinul především proto, že v našem podnebí a klimatu toto není zapotřebí.

Proto i u samotných Židů občas vzniká otázka o potřebnosti této obřízky. To je to, na co se ptají apoštolové Ježíše. Odpověď Ježíše je jasná. Mluví o tom, že především „obřízka“ na duchovní rovině by byla daleko žádoucí, než cokoli jiného. Touto obřízkou pochopitelně míní to, co bychom mohli nazvat odvrácení se od hmotného světa a přihlídnutí k duchovním hodnotám. Tedy jakési umenšení hmotných projevů člověka (obřízka).

54. Ježíš řekl: Blahoslavení chudí, neboť vaše je království nebes.

Antonín Mareš:

Tady si napřed musíme vyjasnit některé věci. Konkrétně to, co nám Ježíš říká termínem „chudí“. Tento termín znamená prostě obyčejný nezálužný lid a také lidi, kteří neulpívají na věcech, tedy lidi, u nichž se nejedná o ten typ lidí, který bychom dneska mohli nazvat zbohatlíky, nebo také „obchodníky“. U nás totiž prakticky žádní obchodníci nejsou, jsou to vlastně kšeftaři, kteří si marži určují podle svého a nikoliv podle morálních zásad, jak by to mělo být (max. 25 až 30%). Takže chudí lidé, jsou tedy těmi, kteří upřednostňují, svůj duchovní pokrok před mamonem, postavením a „užíváním si“.

Kdo to tedy je?

Kdo bude upřednostňovat tento pokrok před tím, aby se tady na zemi měl dobře? Evidentně to budou lidé, jejichž hodnota Vědomí dosahuje 500 a výše. Z toho co

Hawkins ve svých dílech odvodil, se jedná o ty z lidí, které bychom si měli brát za příklad.

55. Ježíš řekl: Kdo nemá v nenávisti svého otce a svou matku, nemůže se stát mým učedníkem, a kdo by neměl v nenávisti své bratry a své sestry a nevzal svůj kříž tak jako já, nebude mne hoden.

Antonín Mareš:

Tak tady se jedná evidentně o nevhodný (ne zcela správný) překlad. Rozhodně se nejedná o žádnou nenávist, ale o něco zcela jiného. To něco jiného je nevázanost. To znamená, že rodiče k dětem a děti k rodičům musí mít pouze takový vztah, který je dán vztahem jednotlivých bytostí k sobě navzájem. To zároveň znamená, že rodič dítě musí při dosažení jeho dospělosti doslova propustit ze svého vlivu a nechat ho žít svým vlastním životem a pokud toto dítě bude chtít, tak se s tímto rodičem opět setká. Je to čistě jeho věc a v žádném případě si to rodič nemůže vynucovat. To samé platí pochopitelně i obráceně.

Každý jeden z lidí si musí uvědomit kým je, a kdo je a nést svůj osud sám za sebe, tedy vzít svůj kříž na svá bedra a nejenom to, on musí pochopit to, že by bylo velmi vhodné, kdyby pomáhal ostatním tím způsobem, že za ně odtrpí i část viny lidstva.

Zde se nemluví jenom o tom, že by měl pomáhat, zde se mluví o tom, že toto pomáhání přechází do vyšší fáze, ve které už dochází přímo k něčemu takovému, co udělal Ježíš Kristus, tedy k tomu, že se obětoval pro druhé. Bohužel v dnešní době něco takového je zcela nereálné. A můžeme být vůbec rádi, pokud někdo někomu aspoň pomůže.

56. Ježíš řekl: Ten, kdo poznal svět, našel mrtvolu, a kdo našel mrtvolu, toho svět není hoden.

Antonín Mareš:

Teprve ten, kdo dosáhl určitého stupně úrovně Vědomí, si uvědomuje svět jako takový. Na nižších úrovních vědomí totiž člověk vnímá svět tak, že promítá na něho své představy a postoje a ty pak bere za objektivní. Tak se stane, že člověk, který chce všem ubližovat má pocit, že všichni ubližují jemu a proto se proti nim musí bránit. Kdežto člověk, který je na výši svého Vědomí, si uvědomuje, že lidem je třeba pomáhat.

Teprve tímto pomáháním se dostává do stavu, že většinu těchto lidí začíná chápat a začíná jim rozumět zevnitř jich samotných. Tudíž „poznává svět“. Tohoto člověka by si proto tento svět měl vážít, a měl by ho mít v úctě, jenomže opak je pravdou.

Takovýto člověk totiž ukazuje světu a tedy lidem, čím by měli být a čím nejsou, a to je to, co tito lidé, tedy svět nesnáší. Proto všichni, kteří něco dobrého znamenali, dobrého pochopitelně pro svět, byli tímto světem odvrženi a ve většině

případů i zavraždění. Vždyť prakticky všichni svatí jsou mučedníci.

Odvržení lidmi se stávají ale i lidé pokrokoví, kteří nesou nové myšlenky, které jsou nepohodlné ostatním. Svět může být na tyto lidi hrdý, ale obvykle je zatracuje.

Lidé s vyšším Vědomím tak nachází svět jako „mrtvolu“ a svět jich není „hoden“ a to přesto, že mu paradoxně pomáhají se zvednout a zvýšit celkovou úroveň Vědomí lidstva.

Proto také na tento svět přicházejí.

57. Ježíš řekl: Království Otce je podobné člověku, který měl /dobr/ou setbu. Jeho nepřítel přišel v noci a do dobré setby nasel plevel. Ten člověk ale nedovolil, aby vtrhali ten plevel. Řekl jim: „Obávám se, že půjdete vytrhat plevel a vytrháte spolu s ním i pšenici. Plevel se totiž ukáže v den žní a bude vytrhán a spálen.“

Antonín Mareš:

Lidé na tuto zemi se inkarnují do lidských těl, která jsou podřízena živočišnému Egu. Teprve postupným vývojem se člověk dostane do stavu, kdy toto Ego dostane pod svou kontrolu a začne stoupat po hodnotách žebříčku svého Vědomí ke stavu, který vede k Božství. Jsou ale tací, kteří i přes snahu ostatních zůstávají na svém nízkém Vědomí a tedy pod vlivem tohoto Ega. Pokud tito lidé ani přes opětovné inkarnace tuto překážku nepřekonají, nezbude tak Univerzu nic jiného, nežli je vyřadit z hlavního proudu vývoje lidstva. Dostanou se tak do skupiny opozdílů. Ti se tak budou vyvíjet dále až v následném vesmíru.

Pro lidstvo se tedy stanou „plevelem“, který musí být odstraněn. Bude pochopitelně odstraněn až při ukončení vývoje naší Země. To se mnohým může zdát jako ještě dlouhá doba, ale zdání klame.

Osud těchto lidí je neblahý. Podle antroposofie se dostanou dokonce na samostatnou planetu v budoucím vesmíru (který dosud neexistuje) a tato planeta bude procházet velmi překérním vývojem. Bylo by vhodné, aby si lidé uvědomili, že času není nazbyt, že je nutné se věnovat svému vlastnímu vývoji a tím i vývoji lidstva ve smyslu pokroku. Je tu pochopitelně míněn pokrok morální a pokrok ve vývoji úrovně Vědomí. Současný technický vývoj, kterému se dneska říká „pokrok“ je sice žádoucí, je ale de facto jen slepou uličkou.

58. Ježíš řekl: Blažený člověk, který trpěl. Našel život.

Antonín Mareš:

Takže tady je to zcela jasné. Ten kdo se usiloval (trpěl), pochopitelně našel život. Nalezení života znamená dostat se na úroveň Vědomí, která je minimálně v úrovni 500 a vyšší. V této úrovni potom lidé jsou schopni velmi snadno přehlédnout

to, co žili.

59. Ježíš řekl: Dávejte pozor na živého, dokud žijete, abyste nezemřeli; a chtěli byste ho najít a vidět, ale nemohli byste.

Antonín Mareš:

Živým se tady rozumí Ježíš Kristus. Ježíš je nositelem Krista, který pochází z nelineárního prostředí. Ježíš je člověk, Kristus je kosmická bytost.

Pokud tedy nebudeme rozumět Ježíši a hlavně jeho odkazu nám lidem, nemůžeme rozumět ani tomu, co je to život. Protože princip života pochází rovněž z duchovního světa, ze světa nelinearity. Přemýšlivým lidem je již dávno známo, že život zde na Zemi nemohl vzniknout náhodným způsobem, ale že jde o princip, který překračuje lineární stav bytí.

Tudíž odmítneme-li tyto teze, a nejsme jim schopni porozumět, tak toto neporozumění se přenesení na „onen svět“ a tím se dostáváme do paradoxního stavu, kdy přestože jsme živí, tento život odmítáme (nenalzáme princip života a duchovna).

60. (Viděli) Samařana, který nesl jehně a šel do Judska. Řekl svým učedníkům: Ten s jehnětem? Řekli mu: Aby ho zabil a snědl. Řekl jim: Dokud žije, on je nesní. Ale až ho zabije, až z něho bude mrtvola. Řekli: Jinak to udělat nemůže. Řekl jim: Vy sami hledejte místo odpočinutí, abyste se nestali mrtvolami a nesnědli vás.

Antonín Mareš:

Tady je na příkladu s jehnětem ukázán i stav člověka. Člověk žije a je skutečně živý teprve tehdy, když chápe a rozumí sám sobě a věcem kolem sebe. To může jedině tehdy, když jeho úroveň Vědomí dosahuje jisté hodnoty. V každém případě musí být nad hodnotou 200, nejlépe pak pochopitelně nad hodnotou 500, kdy je schopen rozlišovat skutečnou hodnotu věcí, neboť na ně není vázán. Pokud se člověk pohybuje pod úrovní 200, tak jako v tomto případě zabitě jehně, je vlastně mrtvolou.

- 61 Ježíš řekl: Budou dva odpočívat na jednom lehátku, jeden umře, jeden bude žít. Salome řekla: Kdo jsi, člověče, jak to, že jsi z jediného? Vstoupil jsi na mé lehátko a jedl jsi z mého stolu. Ježíš jí řekl: Já jsem ten, který vzešel z toho, jenž je rovný (celý). Dostal jsem, co patří mému otci. Odvětila: Jsem tvá učednice. Načež jí Ježíš řekl: Proto ti říkám, že když je někdo nerozdělený, naplní se světlem, když by však byl rozdělený, naplní se tmou.

Antonín Mareš:

Zde je poukázáno na fakt, že je lhostejné jestli dotyčný člověk se nachází v blízkosti člověka, který ví, nebo ne. Je zde zdůrazněno, že rozhodujícím kritériem

je vnitřní stav člověka. Proto bude jeden vzat a druhý ponechán. Vzát pochopitelně do vyššího stavu Vědomí. Opět je tady poukázáno na hranici hodnoty 200, která je hranici mezi Egem, které vládne a Egem které je ovládáno naším vlastním Vědomím. Tady si musíme uvědomit rozdílnost doby. Na první dojem to vypadá, jakoby Salome mluvila k Ježíšovi, že vstoupil do jejího lože a nikoliv na to, že je tím míněno to, že k ní vlastně přisedl. V dřívějších dobách nebyly židle, ale lehátka. Ježíš v reakci na její slova říká, že on je tím, kdo pochází z nelineárního prostředí tedy z Duchovna. Zároveň říká, že jako vyslanec tohoto Duchovna tedy, nelineárního prostředí, dostal vše co je zapotřebí. Salome v reakci na tato slova říká, jsem tvou učednice, protože si uvědomuje hloubku tohoto sdělení. Ježíš zakončil tento dialog tím, že poukazuje na skutečnost, která je zcela zjevná. Ten kdo žije v dualitě tedy ve světě, který je charakterizován hodnotou na stupnici doktora Hawkinse hodnotou 200 a méně, je naplněn tmou, tedy nevědomostí. Světlem může začít být naplňován teprve ten, kdo tuto hodnotu překračuje.

62. Ježíš řekl: Říkám svá tajemství /těm, kteří jsou mých tajemství hodni/. Co bude dělat tvá pravice, to ať neví tvá levice.

Antonín Mareš:

Nejenom kdysi, ale ani dnes není známo lidem toto tajemství. Tajemství daru. Přitom vlastně o žádné tajemství nejde, ale o logický stav, který nastane přitom, chceme-li někoho obdarovat. Pokud někomu něco chceme dát, tak musí dojít k vyrovnání. Pokud někomu tedy něco dáváme s tím, že za to něco požadujeme, tak vlastně obchodujeme.

Je to něco za něco.

Nyní si tento stav rozebereme.

Obchodník dává zboží a požaduje za to peníze. Ten, kdo obdarovává a požaduje za to vděk, je vlastně také obchodníkem. Jakýkoliv dar, za který budu požadovat vděčnost nebo jinou hodnotu, která se sice nevyjádří v penězích, ale jinak, například zveřejněním mého jména či pochvalou a podobně, dosahuji pouze toho, že opět mám něco za něco.

Problém je v tom, že to něco dostávám hned a okamžitě a tady v tomto hmotném světě ve smyslu hmotné odměny, byť tato odměna byla vedena již zmíněnou pochvalou či jiným zadostiučiněním. Dar ve skutečnosti má probíhat tak, že obdarovaný ani v náznaku netuší, kým byl obdarován. A ten kdo obdarovává, nesmí dát navenek znát, že je tím, kdo tento dar dal. Pak se jedná o skutečný dar. Je to vyjádřeno zcela jednoznačně rčením, že tvá levice nemá vědět, co dělá pravice. Jenomže k vyrovnání stejně dojde, protože se o ně postará Universum.

A o to jde.

Universum vždy a za všech okolností zhodnotí zcela spravedlivě odměnu, kterou darující má dostat. Tato odměna přijde nečekaně a ze strany, kterou ten kdo daroval ani nepředpokládá. Je ale nutné si uvědomit jednu skutečnost. Že s tím

nelze spekulovat. Nelze darovat nebo obdarovávat s tím, že tuto odměnu od Univerza dostanu.

Pokud bych takto spekuloval, pak mou odměnou už je toto očekávání a žádná skutečná odměna už nepřijde. Musí se proto skutečně jednat o naprosto nezištný dar. A i o darujícím nikdo nemůže mít ani zdání, kdo to byl. Pak dar je darem, a ne spekulací či obchodem.

63. Ježíš řekl: Byl bohatý člověk, který měl mnoho majetku. Řekl: Budu užívat svůj majetek, abych sel, žal a pěstoval a naplnil své sýpky plody, abych neměl v ničem nedostatek. To je to, co si myslel ve svém srdci. A oné noci zemřel. Kdo má uši, ať slyší.

Antonín Mareš:

Toto snad ani nepotřebuje komentáře. Po dosažení maxima v tomto světě ve smyslu majetku, je tento majetek opuštěn a dotyčný člověk odchází bez toho, že by si sebou vzal byť jediný haléř. Je tu jednoznačně ukázáno na to, že ne bohatství, ale jiné hodnoty, která si sebou lze vzít na „onen svět“ jsou ty, o které by se tento člověk měl zajímat především.

64. Ježíš řekl: Jeden muž měl mít hosty, a když připravil hostinu, poslal svého služebníka, aby pozval tyto hosty. Ten šel k prvnímu a řekl mu: Můj pán tě zve. On mu ale řekl: Mám u obchodníků peníze. Přijdou ke mně večer a já musím jít a dát jim příkazy. Z hostiny se omlouvám. Šel tedy k druhému a řekl mu: Můj pán tě pozval. Ten ale odpověděl: Koupil jsem dům a je mne tam celý den zapotřebí. Nebudu volný. Služebník tedy přišel k dalšímu a řekl mu: Můj pán tě pozval. Ten mu řekl: Můj přítel se bude ženit a já jsem ten, kdo bude pořádat hostinu, nebudu moci přijít, z hostiny se omlouvám. Šel tedy za dalším a i jemu řekl: „Můj pán tě pozval. Ale i on mu řekl: Koupil jsem vesnici a jdu, abych vybral poplatky. Nebudu moci přijít; omlouvám se. Služebník se tedy vrátil a řekl svému pánovi: Ti, které jsi pozval na hostinu, se omluvili. Nato pán řekl svému služebníkovvi: Jdi ven na ulice a přiveď ty, které tam nalezneš, aby se zúčastnili mé hostiny. Kupci a obchodníci ne/vejdou/ do místa mého Otce.

Antonín Mareš:

Tady je poukázáno na to, že připoutanost k čemukoliv v tomto Hmotném světě je jen na škodu. Připoutanost k tomuto Hmotnému světu způsobuje, že nejsme schopni vidět skutečné hodnoty. Je tu ukázáno na to, že tyto hodnoty hmotnosti nejsou skutečnými hodnotami, protože nevedou k cíli. K cíli ale vedou snahy těch, kteří „jsou na ulicích (cestě)“. Získání čehokoliv z tohoto hmotného světa nevede k tomu, aby to bylo srovnatelné s tím, co získali ti, kteří získali právo být na „hostině pána“,

tedy zúčastnit se toho, co je duchovním životem.

65. Řekl: Jeden dobrý muž měl vinici a dal ji sedlákům k užívání, aby ji obdělávali a on aby od nich bral svůj podíl úrody. Takže poslal svého služebníka, aby mu rolníci dali jeho plody vinice. Ti ale jeho služebníka chytili, zbili ho a málem ho zabili. Služebník šel a řekl to svému pánu. Jeho pán řekl: Možná ho nepoznali. Poslal jiného služebníka, ale toho sedláci také zbili. Tu vyslal pán svého syna a řekl si: Mého syna snad budou mít v úctě. Rolníci ale věděli, že je to dědic vinice, tak se ho chopili a zabili ho. Kdo má uši, slyš!

Antonín Mareš:

Toto je evidentně podobenství, které se týká nás lidí. Hospodář tedy Bůh, dává k dispozici to, co vytvořil, tedy Hmotnost nám lidem. Když žádá, abychom předložili účty z hospodaření, tak ho nechceme znát. Jeho vyslance v našem případě proroky a jiné svaté muže, jsme zhanobili a jiné dokonce i zabili a to jenom proto, abychom tyto účty z hospodaření, tedy z průběhu našeho života nemuseli nikomu předkládat. Dokonce i jeho vlastního syna jsme poslali na smrt (Ježíše). Toto počínání pochopitelně bude mít odezvu v okamžiku, až překročíme práh této Hmotnosti a vrátíme se tam, odkud jsme přišli. Tak ať chceme nebo nechceme, účet za náš život nám bude předložen a my ho budeme muset vyrovnat.

66. Ježíš řekl: Ukažte mi kámen, který stavitelé zavrhli. To je kámen úhelný.

Antonín Mareš:

Zde je poukázáno na to, že ti, kteří se domnívají budovat naši společnost, nemají ani tušení co by mělo být základem a na čem by se vlastně mělo stavět. Základní hodnoty (úhelný kámen) zahazují a vše budují na svých falešných představách.

67. Ježíš řekl: Kdo pozná veškerenstvo a má nedostatek sám v sobě, má nedostatek ve všem.

Antonín Mareš:

Tady to chce trochu vysvětlení. Ten kdo poznal vše, poznává, že stojí teprve na prahu veškerého vědění veškerého dění a všeho toho, co před ním je. Poznává, že má naprostý nedostatek vědění, naprostý nedostatek poznání a naprostý nedostatek toho, aby mohl ostatním ukazovat cestu člověka. Jenom hlupák je přesvědčen o tom, že ví vše a všemu rozumí a všechno je mu jasné.

68. Ježíš řekl: Jste blahoslavení, když vás nenáviděli a pronásledovali. To místo, kam vás pronásledují, nenaleznou.

Antonín Mareš:

To nepotřebuje snad ani komentář.

69. Ježíš řekl: Blažení jsou ti, kteří jsou pronásledováni pro cit ve svém srdci. To jsou ti, kteří opravdu poznali Otce. Blažení hladovějící, neboť jejich vnitřek bude naplněn tím, po čem touží.

Antonín Mareš:

Jde o pronásledování skrze vjemy srdce, které umožňují našemu vědomí být na hodnotách vyšších než 500.

Takto vysoké Vědomí u normálních lidí vzbuzuje nedůvěru a v mnoha případech i odpor. Místo toho, aby si tyto lidi cenili, tak je zatracují a pronásledují. Protože v nich vidí usvědčení o tom, že sami nežijí dobře.

Je zde dále jednoznačně řečeno, že duchovní pokrm, což je ten nejdůležitější pokrm, přijde právě těmto lidem a oni jím budou nasyceni.

70. Ježíš řekl: To, co máte v sobě, vás zachrání, když to vytvoříte sami ze sebe. Když to v /sobě/ nemáte, to co v sobě máte vás za/hubí/.

Antonín Mareš:

To, o čem mluví, je jasné. Jde o pokrok na úrovni vlastního Vědomí. Mé vlastní Vědomí mi umožní porozumět věcem a porozumět i životu. Pokud úroveň tohoto Vědomí bude nízká, tak nejsem schopen nejenom ničemu rozumět, ale ani v dalším žití v tomto vývoji pokračovat a to tak dlouho, dokud se tak nestane. Je ale také možné, že na toto pokračování, tedy na tento vývoj, už nezbude čas. A tak se může stát, že takovýto člověk může čekat celé eony věků na další příležitost.

71. Ježíš řekl: Zboř[ím tento] dům a nikdo jej nebude moci [znovu] postavit.

Antonín Mareš:

Síla nelineárního projevu je základní silou. A protože nelineární projev je zároveň základem jako takovým, je tedy možné z něho vytvořit a opět zrušit lineární projev, tedy v tomto případě Hmotnost. Pokud tedy bude zrušena tato Hmotnost z nelineárního projevu, není možné, aby kdokoliv z lineárního projevu jí obnovil. Znamená to, že ten kdo takto mluví, musí pocházet z toho nelineárního prostředí a zároveň to i znamená to, že je tím, kdo je minimálně na Duchovní nebo vyšší úrovni Bytí.

72. Řekl mu jeden muž: Řekni mým bratřím, aby si se mnou rozdělili věci po mém otci. Řekl mu: Kdo mě ustanovil za dělitele? Obrátil se ke svým

učedníkům a řekl jim: Copak jsem dělitelem?

Antonín Mareš:

Tady je poukázáno na to, že musíme být schopni se sami o sebe postarat a nespoléhat se, že nám někdo něco dá. Musíme tak dokázat, že jsme schopni soběstačnosti a tudíž, že jsme lidé, bytosti, které se umí v sobě uvědomit, a tím se postarat nejen o sebe, ale i o ty, kteří by to nedokázali.

73. Ježíš řekl: Žeň je velká, ale dělníků málo. Poproste Pána, aby vyslal dělníky ke žni.

Antonín Mareš:

Toto znamená, že lidí je mnoho, ale těch, kteří by mohli být těmi, kdo už nahlízejí Duchovno, tedy jsou na vyšší úrovni svého Vědomí. V tomto případě od 500 nahoru. Těch je žalostně málo.

74. Řekl: Pane, mnozí jsou okolo pramene, ale žádný v prameni.

Antonín Mareš:

Jde o totéž jako v předchozím bodě.

75. Ježíš řekl: Jsou mnozí, kteří stojí přede dveřmi, ale jen jednotlivci vstoupí do svatební místnosti.

Antonín Mareš:

Opět to samé jako v předchozích dvou bodech.

76. Ježíš řekl: Království Otce je podobné obchodníkovi, který má zboží a který našel (uviděl) perlu. Ten obchodník je moudrý, prodal zboží a koupil si tu jedinou perlu. Vy sami hledejte poklad, který nepomíjí, kde nejsou moli a kde červ neničí.

Antonín Mareš:

Tady je poukázáno na to, že základem není bohatství ani postavení, ale Pravda. Pravda je onou perlou, kterou tento obchodník získává a která tvoří onen ústřední bod, o který usiloval.

77. Ježíš řekl: Já jsem to světlo, které je nade všemi. Já jsem veškerenstvo. Vše ze mne vyšlo, vše se ke mně navrací. Rozštípněte dřevo, já jsem tam. Zvedněte kámen a najdete mne tam.

Antonín Mareš:

Zde je poukázáno na to, že základem všeho je nelineární projev, který vše prostupuje. Je zapotřebí si uvědomit, že Duchovno není někde mimo nás, ale je tady, přímo v nás, a ve všem kolem nás, v celém našem dění, i ve všech věcech, jenom my samotní ho nejsme schopni vnímat a uvědomovat si ho. Bůh je základem. A proto není nic mimo tohoto Boha, co by z něho nepocházelo.

78. Ježíš řekl: Proč jste vyšli na pole? Abyste viděli rákos, který se chvěje /ve/ větru? Abyste viděli člo/věka/, který má na sobě měkké šaty /Hle vaší/ králové a vaši velmoži mají na sobě měkké šaty, a ne/budou moci/ poznat pravdu.

Antonín Mareš:

Zde Ježíš poukazuje na skutečnost, že mnozí vešli do Hmotnosti (na pole) zcela nepřipravení na to, aby pochopili, že Poznání je tím ústředním bodem, o který mají usilovat. Neboť Poznání je onen pevný šat a ne onen měkký, tedy chatrný, o kterém je v tomto bodě řeč.

79. Jedna žena ze zástupu mu řekla: Blaze lůnu, které tě nosilo a prsům, které tě kojily. Řekl /jí/: Blaze těm, kteří slyšeli slovo Otce a v pravdě ho zachovali. Budou dny, kdy řeknete: Blažené lůno, které nepočalo, a prsy, které nekojily.

Antonín Mareš:

Ona žena z davu vyzdvihuje výjimečnosti Ježíše. Přesto on poukazuje na to, že daleko důležitější je, když dokážeme rozpoznat duchovní Pravdy, které následně můžeme i žít. Poukazuje na to, že ti kteří to nedokáží, dopadnou velice špatně. V podstatě je tady řečeno, že by jim bylo lépe, kdyby se ani nenarodili. Je to závažné tvrzení.

Proto je nutné si uvědomit, že toto varování je varováním před tím, abychom nepřistupovali k životu tak, že si ho máme jenom užívat, ale tak, že ho máme využít k Poznání a k postupu ve svých úrovních Vědomí.

80. Ježíš řekl: Kdo poznal svět, našel tělo. A kdo našel tělo, toho svět není hoden.

Antonín Mareš:

Stejně jako u bodu 56.

81. Ježíš řekl: Kdo se stal bohatý, ať je králem, a kdo má moc, ať se jí zřekne.

Antonín Mareš:

Ten kdo získá bohatství má vládnout. Zde je to vyjádřeno tvrzením, že se má stát králem. Je ale nutné si uvědomit jak má vládnout. Umět vládnout bohatstvím respektive s bohatstvím, není tak jednoduché jak by se mohlo na první pohled zdát. Člověk se musí vzdát své touhy ostatní ovládat a silou si vynucovat respekt. Zde je řečeno, že se má vzdát moci. Je tím míněna ale síla, které se má vzdát. Síla je lineární (má protihodnotu-protisílu), kdežto moc je z nelineárního prostředí a jedná se jen o vyzařování. Jde o to, že slovo „moc“ je zneváženým slovem, které ve skutečnosti vyjadřuje něco jiného. Takže takovýto člověk se má vzdát síly k ovládnání druhých a připoutanosti k majetku a má použít moc ve smyslu duchovní moci k šíření osvěty u ostatních.

Je nutno si uvědomit, že síla vytváří protisílu, to je to, co zde působí u lidí, kteří nedosahují hodnoty Vědomí 200. Pokud ale tito lidé překročí už hodnotu 500, tak postupně začínají vytvářet skutečnou moc, která nemá alternativu v negaci. Skutečná moc může být pouze moc duchovní.

82. Ježíš řekl: Kdo je mi blízko, je blízko ohni. A kdo je ode mne vzdálen, je vzdálen od království.

Antonín Mareš:

Být na blízku ohni znamená, být nablízku dění které nás může přivést na vyšší stupně našeho bytí. Pokud budeme od tohoto principu vzdáleni, tak jsme pochopitelně vzdáleni od „království nebeského“, tedy v našem případě od Duchovna.

83. Ježíš řekl: Obrazy se člověku ukazují a světlo, které je v nich, je ukryté v obraze světla Otce. On se zjeví, ale jeho obraz je skryt v jeho světle.

Antonín Mareš:

Pro normálního člověka je to trochu komplikovanější pochopit. V podstatě je tady řečeno následné. Bůh je ve Světle, ale pro normální lidi je v tomto světle vlastně skryt. Obraz světla, tedy v tomto případě Boha, je nutno umět „vidět“. To, co je skryto pro normálního člověka, je ale zcela zřejmé pro lidi, kteří jsou na vyšších stupních úrovně Vědomí. Lidé na úrovni 600 a výše tento obraz světla bez problémů nahlíží.

84. Ježíš řekl: Když uvidíte toho, kdo je vám podoben, radujte se. Když však uvidíte své obrazy, které vznikly před vámi – ani neumírají, ani se nezjevují – kolik snesete?

Antonín Mareš:

Oč jde?. Pokud jsme schopni spatřit sami sebe ve smyslu svého vnitřního bytí, tak mnozí z nás to nejsou schopni ani ustát. V mnoha pohádkách se vyskytuje situace, že dotyčný se musí podívat sám do sebe nebo že musí projít zrcadlovou síní, která

opět symbolizuje podívání se do vnitřního stavu sebe sama. Uvědomte si, že pohádky jsou neuvěřitelně nádherné a skutečné mystické příběhy. Pochopitelně mám na mysli skutečné pohádky a ne paskvil, který z toho udělala současná společnost.

Dokonce i na určitém stavu duchovního osvícení nastává setkání se Strážcem Prahu, což není nic jiného, než dnešní náš „dvojník“, který vystoupí z nás samotných. Jde o obraz toho, co jsme sami byli, ale tentokrát je zobrazen zcela pravdivě a bez příkras. To je mnohdy tak obrovský šok, že mnozí, kteří usilují o poznání, před tímto Strážcem Prahu zaváhají a mnohdy i couvnou. Proto je vhodné žít tak, abychom se nejen nemuseli za sebe stydět, ale v těchto vyhocených situacích ani couvnout před sebou samotnými.

85. Ježíš řekl: Adam vznikl z veliké moci a z velikého bohatství a nebyl vás hoden. Kdyby vás byl hoden, ne/okusil by/ smrti.

Antonín Mareš:

Zde jde evidentně o promluvu k pokročilým lidem, jejichž hodnota je minimálně 500 ale spíš 600 a vyšší. Adam je pochopitelně symbol. Je to symbol člověka vstupujícího do Hmotnosti. Tedy toho, jehož úroveň Vědomí je na nízké tedy živočišné úrovni (pod 200).

86. Ježíš řekl: /Lišky mají své nory/ a ptáci mají svá hnízda, ale Syn člověka nemá žádné místo, kam by hlavu složil a odpočinul si.

Antonín Mareš:

Zde je poukázáno na skutečnost, že Ježíš byl zcela bez prostředků a nic nevlastnil. Dokonce to šlo tak daleko, že slovy Bible „neměl, kde by hlavu složil“.

Poukazuje se zde na jedné straně na to, že lidé tehdejší doby, ve své velké většině, mu nerozuměli a to přesto, že byl v židovském národě očekáván.

Na druhé straně na to, že současná církev především katolická, žije v naprostém přepychu a bohatství a arogantně se staví k potřebám společnosti a k pomoci potřebným, o které nechce ani slyšet, natož aby jí prováděla.

Jak dalece odlišný postoj to je, už nechám na zhodnocení vám, milí čtenáři.

87. A Ježíš řekl: Nešťastné je tělo, které je závislé na těle. A nešťastná je duše, která je závislá na těch dvou.

Antonín Mareš:

Tělem je zde míněn stav, který je evidentně pod 200 a tak pokud jsme v tomto překérním stavu Vědomí, tak jsme velice závislí na těle. Tato závislost je bez ohledu na to, jestli si to uvědomujeme nebo ne. Zde je to řečeno slovy, že je

nešťastná duše, která je závislá na těle i na sobě samotné. Je nutné usilovat o to, abychom se svým Vědomím dostali výše. Je žádoucí překročit hranici 200 a dostat se do stavu, kdy budeme vnímat, že svět nám neubližuje, ale že jsme to my, kdo by mu měl pomáhat. Jde totiž o to, že teprve v tomto stavu jsme schopni začít chápat a rozumět světu.

88. Ježíš řekl: Andělé přijdou s proroky a dají vám to, co je vaše. A vy sami jim dáte to, co je ve vaší ruce. Říkejte si: Kdy přijdou, aby si vzali to, co je jejich?

Antonín Mareš:

Zde je poukázáno na to, že v okamžiku, kdy vyjdeme na určitou úroveň svého Vědomí, jsme schopni Duchovnu nabídnout to, co jsme i sami získali tím, že jsme prošli touto Hmotností. Produchovněli jsme ji totiž. Naší snahou by tedy mělo být, abychom tak mohli učinit co nejdříve.

89. Ježíš řekl: Proč myjete vnější stranu poháru? Nechápete, že ten, kdo udělal vnitřek, je ten, kdo stvořil také vnější stranu?

Antonín Mareš:

Tady je jinými slovy řečeno to, že bychom se neměli starat o vnější věci ale o vnitřní. V tomto případě o úroveň našeho Vědomí.

90. Ježíš řekl: Pojdte ke mně, neboť mé jho je dobré a mé panství mírné a naleznete odpočinutí.

Antonín Mareš:

Zde Ježíš vyzývá k následování. Podíváme-li se na stav člověka, jehož úroveň Vědomí je nižší než 200, pak je to stav velmi překerní a rozhodně nezáviděníhodný. Stav bytí, který představuje hodnotu 600 a více je naopak stavem, který nahlíží už Duchovní svět a tedy i všude přítomnou duchovní blaženost, která se slovy vylíčit nedá. Proč myslíte, milí čtenáři, že apoštolové a všichni svatí, kteří byli pro svou víru umučeni a zabiti, volili raději smrt, nežli aby se zřekli Boha, respektive víry. To co měli možnost nahlédnout, bylo pro ně daleko žádostivější, nežli cokoli jiného, a to včetně svého vlastního pozemského života

91. Řekli mu: Pověz nám, kdo jsi, abychom v tebe věřili. Řekl jim: Zkoumáte tvářnost nebe a země a toho, který je před vámi, jste nepoznali. Ani tuto chvíli neumíte prozkoumat.

Antonín Mareš:

Zde je poukázáno na to, že nejenom učedníci, ale lidé obecně, zkoumají vše kolem sebe, ale zkoumají to pouze povrchně. Podstatu, tedy základ toho, co zkoumají,

nevidí a nenahlížíjí. A tak nepoznávají ani Ježíše, protože nevidí do nitra toho, kdo k nim v podobě Ježíše přišel.

92. Ježíš řekl: Hledejte a naleznete. Ale to, na co jste se mne dříve ptali a tehdy jsem vám to neřekl, chci nyní povědět, a neptáte se na to.

Antonín Mareš:

Opět je tu poukázáno na to, že hledající, tedy usilující, nakonec nalezne to, co hledá. Své hledání obvykle začíná s velkými otázkami, které ho k tomuto hledání vedou. Na ně ale nemůže dostat okamžité odpovědi, protože by je nepochopil, dokud neujde určitou část své cesty. Poté se ale ptá jen na dílčí otázky a na ty stěžejní jaksi pozapomíná.

93. (Ježíš řekl:) Nedávejte svaté psům, aby se to neocitlo na hnojišti. Neházejte perly sviním, aby je ne/pošlapaly/.

Antonín Mareš:

Tady není řečeno nic jiného, nežli to, že není možné předávat skutečné učení tomu, kdo na ně není připraven. Kdo není schopen pochopit a porozumět slovům která jsou mu předkládána, nemůže mít z nich užitek, a jsou mu vlastně na škodu, protože jim nerozumí a deformuje jejich význam do pojetí světa, ve kterém se sám nachází, a který neodpovídá hodnotě těchto slov. Jednoduše řečeno. Hlupák nemůže rozumět moudrosti, protože ani nepochopí, že to moudrost je.

94. Ježíš řekl: Kdo hledá, najde a kdo klepe, tomu bude otevřeno.

Antonín Mareš:

Tady je jednoznačně řečeno, že každý usilující nakonec dojde k cíli.

95. (Ježíš řekl:) Když máte peníze, nedávejte je na úroky, ale dejte je tomu, který vám je už nedá (nevrátí).

Antonín Mareš:

Zde by to mohlo vypadat jako protimluv, ale není tomu tak. Je tu naznačeno, že bohatství, tedy peníze, je třeba věnovat nebo dát tam, odkud se nemůžou jako peníze či bohatství vrátit, a to je Duchovní oblast. Samozřejmě že dojde k vyrovnání, ale toto vyrovnání bude na úrovni buď Poznání, nebo jiných Duchovních hodnot. Tento způsob „investování“ peněz nebo bohatství, je to nejlepší co si lze vůbec představit.

96. Ježíš řekl: Království Otce se podobá ženě, která vzala trochu kvasu a

skryla (vložit) ho v těstu a udělala z něho velké chleby. Kdo má uši, slyš.

Antonín Mareš:

Království Otce je podobné činnosti této ženy, tady tomu, co tato žena dělá. Znamená to, že její činnost je činností, která rozmnožuje Dobro, Pravdu a Lásku. V tomto příměru jsou to velké chleby, které vzniknou pomocí kvasu.

97. Ježíš řekl: Království Otce je podobné ženě, která nese džbán plný mouky. Když šla dlouhou cestu, ucho džbánu se utrhlo a mouka se vysypala na cestu. Nevěděla to, nepoznala ztrátu. Když došla k domu, postavila džbán na zem a našla jej prázdný.

Antonín Mareš:

Podobně jako v předchozím případě i zde je činnosti ženy přirovnána ke Království Otce, a sice tím, že nese džbán plný mouky..

V tomto příměru je poukázáno na to, že Boží království, tedy Duchovno, rozdává všem, a to zcela a bez rozdílu. V příměru je to sypání se mouky.

98. Ježíš řekl: Království Otce je podobné muži, který chtěl zabít mocného muže. Vytáhl ve svém domě meč a vrazil ho do stěny, aby poznal, zda jeho ruka je dost silná. Potom zabil mocného.

Antonín Mareš:

Tady je nutno si uvědomit dobu, ve které se vše odehrává. Zabíjení v té době bylo „běžnějším“ vyřizováním účtů. Zde je to přirovnáno k tomu, že nelineární projev Univerza je pevný a nehnutečný. Je jako muž, který je pevný ve svém postoji, protože je k tomu všemu dění připraven. Je dávno odzkoušeno, že mocná ruka muže (činnost nelineárního Univerza) je pevná a jeho činnost je jen důsledkem tohoto postoje. Zároveň je zde poukázáno na pevnost a danost dějů univerza, tedy na Vývoj (Evoluci), jako na daný a neměnný projev. Tak je v tomto přirovnání zabíjena nevědomost a temnota.

99. Učedníci mu řekli: Tvoji bratři a tvá matka stojí venku. Řekl jim: Ti zde, co činí vůli Otce, ti jsou moji bratři a má matka. Oni jsou to, kteří vejdu do království Otce.

Antonín Mareš:

Už jsem na to poukázal i v tomto textu Tomášova Evangelia. Děti rodiče, a rodiče děti, musí propustit ze své závislosti v okamžiku dospění těchto dětí. Takže když to řeknu úplně na rovinu, tak všechny děti světa jsou mými dětmi, nejenom mé vlastní. A všechny matky tohoto světa jsou mými matkami, nejenom má vlastní.

Z tohoto pohledu je chování Ježíše zcela pochopitelné a přirozené. To jenom dnešní stav v rodině, který tady ještě přežívá, je nepřirozeným stavem.

100. Ukázali Ježíšovi zlatou minci a řekli mu: Císařovi lidé od nás vymáhají daně. Řekl jim: Dejte císaři, co je císařovo, dejte Bohu, co je boží, a co je mé, to dejte mně.

Antonín Mareš:

Toto rčení je známo takto. „Dejte císaři, co je císařovo a Bohu co je Boží“. Toto rčení vzniklo na základě pokusu o léčku, která byla připravená pro Ježíše, při které měl být obviněn z toho, že nechce, aby lidé platili daně. On na minci poukázal na skutečnost, že je na ní vytisknout portrét císaře a proto říká to, co říká. Ve své podstatě to znamená, že to, co je vnější, tedy to, co je z tohoto světa, patří tomuto světu, ale co je vnitřní, patří do nelineárního světa, kterému já říkám Univerzum, vědci Chaos a věřící Bůh.

101. (Ježíš řekl:) Ten, kdo neměl tak jako já v nenávisti svého /otce/ a svou matku, nemůže se stát mým /učedníkem/. A kdo nemiluje svého /otce/ a svou matku tak jako já, nemůže být mým /učedníkem/. Neboť má matka, která (...chybí 1-2 slova...) ale moje opravdová /matka/ mi dala život.

Antonín Mareš:

Tento bod je velmi podobný bodu 55, kde se praví totéž co zde, jen tady je to ještě dále rozvedeno. Je zde poukázáno na to, že skutečným otcem a skutečnou matkou je nám Duchovno, tedy nelineární svět, z něhož jsme povstali a protože tento nelineární svět stojí mimo prostor a čas jsme i my těmi, kdo vždy byli, jsou a budou. Zde v Hmotnosti se pouze zdokonalujeme k tomu, abychom byli platnými členy rodiny duchovních bytostí.

102. Ježíš řekl: Běda jim, farizeům. Jsou podobni psu, který leží ve žlabu pro dobytek. Ani nejí, ani nenechá, jíst dobytek.

Antonín Mareš:

Zde je velmi trefně poukázáno na to, jak se chovají ti, kteří jsou nevědomí a kteří byli pověřeni, aby cokoli řídlili, spravovali nebo jinak udržovali. Tito lidé, podobně jako farizeové, kteří střežili Mojžíšovo učení, nejsou schopni svému úkolu dostát proto, že nerozumím tomu, k čemu byli určeni. Jsou prostě nevědomí. Konkrétně u nás v našem společenství jsou to lidé, kteří jsou opojeni postavením, majetkem a všemožnými úřady, které je dělají důležité. Proto byrokracie u nás je taková, jaká je, a to přesto, že jinde ve světě existují státy, které tuto byrokracii zcela odbouraly a vše nahradily jenom výpočetní technikou. U nás to pochopitelně nejde, protože tito nevědomí lidé nemůžou vládnout počítačům, potažmo jim ani nerozumí, ale pouze lidem, kterým ukazují svou „důležitost“.

103. Ježíš řekl: Blahoslavený je člověk, který ví, v kterou chvíli vejdou lupiči, aby pak vstal, sebral svoje /chybí slovo/ a opásal svá bedra dříve, než vejdou.

Antonín Mareš:

Je zde poukázáno na to, že člověk má být připraven k tomu, aby mohl kdykoliv složit své účty ze svého života, tedy aby mohl přejít na Onen Svět. Protože tam dojde k zúčtování a vyúčtování jeho žití, tam musí být připraven na to, aby se mohl postavit tomu, co najednou před ním vyvstane, tedy svým činům, které zde na Zemi vytvořil, potažmo žil.

104. Řekli mu: Pojď, pomodleme se dnes a držme půst. Ježíš řekl: Jakého jsem se dopustil hříchu a v čem jsem podlehl? Ale když ženich vyjde ven z místnosti, tehdy ať se oni modlí a postí.

Antonín Mareš:

Zde je poukázáno na smysl modlitby. Modlit se má smysl tehdy, když je člověk svou myslí mimo duchovní svět v tom smyslu, že se cítí osamocen. Modlitba nemá smysl tenkrát, když se de facto v tomto Duchovním světě nacházím, tedy svým rozjímáním se nacházím na duchovní rovině. Proto Ježíš tuto modlitbu odmítá, neboť v ní nevidí smysl. Musíme si znovu uvědomit, co modlitba je a k čemu slouží. Drmolit modlitby jednu za druhou ve smyslu „růžence“ je skutečně nesmysl, protože v tom okamžiku to není modlitba, ale jenom drmolení slov. Modlitba přichází do úvahy tehdy, když jsem a potřebuji být ve spojení s těmi, kdo stojí nade mnou. Je to vlastně má rozmluva s bytostmi, které jsou nade mnou. O Ježíši by se dalo prohlásit, že jeho bytí je vlastně trvalou modlitbou.

105. Ježíš řekl: Kdo pozná otce a matku, bude nazván „synem nevěstky“.

Antonín Mareš:

Zde je poněkud zvláštním způsobem vysvětlena připoutanost k rodině a neschopnost rozpoznat Duchovní svět. Je zde poukázáno na to, že pokud budu chápat tento svět jako svou rodinu a vše kolem sebe jako základ, pak jsem skutečně produktem tohoto světa a nikoliv světa, z kterého jsem přišel a do kterého se opět vrátím, přičemž jsem pozapomněl to, že v tomto světě mám získat jenom poučení, respektive Poznání toho, čím nebo kým jsem sám.

106. Ježíš řekl: Když uděláte dva jedním, stanete se Syny Člověka, a když řeknete: „Horo, přenes se“, tak se přenese.

Antonín Mareš:

Tady je poukázáno na to, že v okamžiku kdy člověk je na vyšším stavu svého Vědomí, tak si uvědomuje, že je spojen se vším a všechno s ním. V tom okamžiku nabývá

duchovních sil, které jsou v porovnání s hmotnými silami mnohonásobně mohutnější. Zde je to vyjádřeno v tom smyslu, že se tady mluví o tom, že je možno „pohnout horou“.

107. Ježíš řekl: Království je podobné pastýři, který má sto ovcí. Jedna z nich, ta největší, zabloudila. Nechal těch devadesát devět a hledal tu jednu, dokud ji nenašel. Když ji unaven našel, řekl té ovci: „Mám tě rád víc než těch devadesát devět.“

Antonín Mareš:

Zde se jedná o trochu zvláštní překlad. Protože se někdy mluví nikoliv o velké ovci, ale o jehněti. Ve skutečnosti běží v tomto přirovnání o to, že je zde mluveno vlastně o jakémkoliv členu. Nechá těch 99 a jde hledat tu jedinou ztracenou ovečku. Řčení, že jí má raději než ty ostatní, není nesmyslem, ale vyjádřením stavu, který je odvozen z nelinearity a který znamená, že díl celku je stejně důležitý, jako celek sám. Je mu naprosto rovnocenný a nelze ho vytrhávat z tohoto celku tak, jak se to běžně děje v Hmotnosti. Svou činností dokazuje, že mu záleží na každém jednom členu tohoto stáda a tedy potažmo na každém jednom z nás lidí, a proto i pro posledního z nás, že je ochoten se obětovat jenom proto, aby ho zachránil.

108. Ježíš řekl: Kdo se napil z mých úst, bude jako já. Já se stanu jím a skryté se mu odhalí.

Antonín Mareš:

Zde je opět poukázáno na vlastnost nelineárního stavu, tedy Duchovního stavu, že „vše je ve všem a všechno je v jednom“. Že celek je zároveň i částí a část je zároveň i celkem. Proto se zde mluví o tom, že ten, kdo tohoto stavu dosáhne, je jedno s Ježíšem. Je pochopitelné, že se jedná o vysoké stavy Vědomí, které značně přesahují svou úrovní hodnotu 600 na číselné stupnici doktora Hawkinse.

109. Ježíš řekl: Království se podobá člověku, který má na svém poli skrytý poklad a neví o něm. A když zemřel, zanechal jej svému /synovi/. Syn o něm (také) nevěděl (a) pole prodal. Ten, kdo je koupil, přišel, a když oral, /našel/ ten poklad. Začal půjčovat peníze na úrok těm, kterým chtěl.

Antonín Mareš:

I zde je poukázáno na to, že Hmotnost je místo, na kterém lze najít skutečný poklad, a sice v tom, že vyjdu na vyšší stupně svého Vědomí pomocí Poznání, které mi otevře oči a ukáže mi cestu. Pak z tohoto svého pokladu Poznání mohu i rozdávat. Bohužel mnozí se tváří, v této naší společnosti, jako by tento poklad také našli, ale mají pouze prázdné ruce a to co rozdávají je o ničem, neboť oni

ani nerozdávají, oni kšeftují, a o to je to horší. Buďte tedy obezřetní, pokud hledáte Poznání, tedy skutečný poklad, protože ne všechno co se blyští, je zlato.

110. Ježíš řekl: Kdo našel svět a zbohatl, ať se světa zřekne.

Antonín Mareš:

Tady je znovu řečeno to, co tu už bylo řečeno vícekrát, že bohatství je spíše na závalu než ku prospěchu a proto je jistější se ho zřici. Pokud jdeme skutečnou duchovní cestou, vše co potřebujeme, nám bude dáno. Nejsme to ale my, kdo o tom rozhoduje. Zde hraje roli spousta dalších faktorů a jedním z nejdůležitějších je Karma a také náš stupeň úrovně Vědomí.

111. Ježíš řekl: Nebesa budou svinuta – i země – a budete při tom. A živý z Živého neuzří smrt ani strach, protože Ježíš praví: Kdo našel sám sebe, toho svět není hoden.

Antonín Mareš:

Zde je opět řečeno to, o čem se zde mluvilo již vícekrát. Lineární svět má svůj počátek a proto musí mít i svůj konec. Nelineární svět tedy svět duchovních a božích bytostí je světem, který stojí mimo čas a prostor našeho lineárního světa a proto z našeho pohledu je světem který nemá počátek, trvá, a nemá konec. Je stálý ve svém trvání. A protože jsme jeho součástí, jsme také těmi, kteří jdou od věčnosti k věčnosti.

112. Ježíš řekl: Běda tělesnosti, která závisí na duši a běda duši, která závisí na těle.

Antonín Mareš:

Už o tom byla řeč v jiných bodech. Tělo je řízeno Egem, a jeho vláda se láme na hodnotě 200 logaritmické stupnice Hawkinse. Takže toto tělo i duše, která je na něm závislá, je ve stavu, kdy jí můžeme tak akorát politovat a přát jí, aby co nejdříve tuto překerní oblast opustila.

113. Jeho učedníci mu řekli: Kdy přijde království? (On pravil:) Nepřijde, podle očekávání. Neřekne se: Je tady, nebo: Je tam. Vždyť království Otce je rozšířeno po celé zemi a lidé ho nevidí.

Antonín Mareš:

O tom se zde již mluvilo. Všechny světy jsou vlastně úrovně bytí, které jsou zde přítomny, ať už je to Hmotnost, Astralita, Myšlenkový svět, nebo Duchovní svět či světy dokonce i nad ním, Vše je tu přítomno. Teď a tady. Problém je pouze v tom, že my nemáme vyvinuté patřičné duchovní orgány k tomu, abychom to mohli registrovat. Navíc naše tělo je jakýmsi skafandrem, který propouští vjemy jen přes

naše smysly. Rozhodně nepřijde žádné další nebe, žádná 5. či dokonce 50. dimenze.

114. Šimon Petr jim řekl: Kéž by Marie od nás odešla, neboť ženy nejsou hodny života. Ježíš řekl: Hle, já ji povedu, abych z ní udělal muže, aby se i ona stala živým duchem podobným, rovným vám mužům. Každá žena, která se učiní mužem, vejde do království nebe.

Antonín Mareš:

Tady to chce trochu vysvětlení. Duše je zcela kompletní přičemž obsahuje mužskou i ženskou část. Jedná se ovšem o duši, která je zbavená hrubého astrálního obalu. Takže jde o tu část, která přechází do Myšlenkového světa. Na Astralitě se ale duše ještě dělí na mužský a ženský prvek. To je naše hrubší duše. Tak a nyní k vlastnímu vysvětlení. Při inkarnaci dojde k tomu, že se inkarnuje buď mužská, nebo ženská část naší duše a zbytek zůstává na éterné rovině. Éterná rovina je ta část Universa, která je mezi Hmotností a Astralitou. Touto rovinou se zde ale dále zabývat nebudeme, slouží nám jenom pro vysvětlení tohoto principu, abychom pochopili, co se to vlastně inkarnuje. Ženský prvek představuje pasivitu, která je úplně o něčem jiném nežli bychom jí na první pohled mohli přisuzovat. Tato pasivita je velice aktivní ve smyslu zajištění, ve smyslu vytvoření domova, ve smyslu vytvoření zázemí. Je nezbytná k tomu, aby mohl existovat mužský aktivní prvek. Ten by bez této základní části, tedy bez pasivního prvku nebyl vůbec činný.

Současná společnost je společností, kde selhal tento ženský prvek a proto zde nelze vytvořit nic pozitivního, protože na zničený ženský prvek nemůže navázat jakýkoliv aktivní mužský čin. Všechno dění zde je pouze „na vodě“. Pro hlubší pochopení tohoto stavu je ale nutno nastudovat tyto věci důkladněji a odpovědněji. Viz mé knihy.

Takže nyní se vrátíme k tomu, co tady bylo řečeno.

Aktivní prvek je něco jiného, nežli je pasivní zajištění. Do duchovna, přes myšlenkový svět, může projít pouze aktivní část duše, tedy onen mužský prvek, Ježíš říká, že vezme Marii a učiní ji mužem. Chci znovu zdůraznit. Že dělení na mužský a ženský princip je zavádějící. Je lépe toto dělení převést na aktivní a pasivní princip.

Při vstupu do myšlenkového světa pak toto dělení pomíjí a zůstává aktivní prvek, který je schopen se zajistit sám o sobě. To je ale možné teprve tehdy, až projdeme jistým vývojem. Zde na Zemi jsme poměrně primitivní bytosti, které toto dělení musí mít, jinak bychom tento vývoj, tedy evoluci, ani nezvládli.

DOSLOV

Takže jsme prošli celým Tomášovým evangeliem. Teprve pochopením materiálu a knih od doktora Hawkinse, je ale možné porozumět do detailu i jednotlivým částem tohoto evangelia a to i z pohledu dnešního člověka. Doktor Hawkins tak představuje

někoho, kdo sjednocuje nejenom vědu a náboženství, ale zároveň ukazuje cestu i všem ostatním lidem k tomu, aby porozuměli svému poslání zde na Zemi.

Najednou se ukazuje jako velice jasné a srozumitelné to, proč jsme tady, odkud jsme přišli, kam jdeme a jaký úkol zde máme plnit. Odkaz tohoto velikána svět ještě zdaleka nezhodnotil.

U nás, bohužel, jak už to tak bývá, tento genius lidstva není prakticky vůbec znám. Přestože jeho učení by mělo být základem toho, co by se zde mělo učit na školách, mělo by být základem všech výzkumných prací, mělo by být základem pro řízení společnosti a to jak ve smyslu politickém tak i hospodářském a dokonce i kulturním.

Bohužel současní lidé jsou ještě příliš vnořeni do hmotnosti, příliš zaujati sami sebou, než aby byli schopni rozpoznat neuvěřitelný dar Universa, který skrze tohoto člověka nám byl nabídnut. Chci věřit tomu, že se nebude opakovat doba zabití Ježíše Krista, že se nebude opakovat doba zabití apoštolů a že se nebude opakovat ani jiná doba mučedníků, kteří museli zaplatit svým životem za to, aby ukázali lidstvu cestu z marasmu a ukázali mu kamže to lidstvo má jít.

Tento propad společnosti se snad již opakovat nebude.

Ale k tomu aby se tak skutečně stalo, k tomu vážení čtenáři musíme mi ostatní přiložit ruku k dílu, musíme toto učení šířit a hlavně, musíme se jím řídit sami v tom smyslu, abychom se skutečně stali bytostmi, na které budou ti, kteří stojí nad námi hrdí, a my jsme tuto společnost mohli dovést spolu s jejich pomocí k neuvěřitelnému rozkvětu.

Toto je přání doktora Hawkinse, to je i přání všech lidí dobré vůle. A tak toto povídání zakončím tak jak svá díla zakončoval i tento genius lidstva.

„GLORIA IN EXCELSIS DEO,,

neboli

„Sláva Bohu na výsostech,,.

Antonín MAREŠ